

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

EEN GEWAAGDE ONDERNEMING

N° 2326

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Lord Lister

genaamd
RAFFLES.

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Een gewaagde onderneming

HOOFDSTUK I

OPWINDING IN SCOTLAND YARD

Het ging zeer druk en luidruchtig toe op het hoofdbureau van politie te Londen, over de gehele wereld bekend als Scotland Yard.

De agenten van politie liepen als opgeschrikte hazen het grote gebouw in en uit, zodat in het fraai gemeubelde vertrek van de hoofdinspecteur Baxter het er uit zag als een bijenkorf.

De geweldige man zelf liep als een beer in zijn kool, met de handen op zijn rug gevouwen, heen en weer en dicteerde op korte toon aan zijn secretaris Marholm, die in 'n hoek voor zijn schrijftafel gezeten was en de enige scheen te zijn, aan wie al deze drukte voorbijging, zonder dat hij er ook maar in het minste door bewogen werd.

Aan het venster stond de krachtig gebouwde ineengedrongen figuur van inspecteur Sullivan, die schijnbaar onverschillig uit het raam keek, maar geen

woord verloor van wat zijn onmiddellijke chef dicteerde.

Onophoudelijk kwamen er politieagenten binnen, die stapels paperassen op de tafel van de hoofdinspecteur deponeerden en dan weer verdwenen, naar het scheen alleen om weer terug te keren met nieuwe stapels.

Nu en dan wierp Baxter een wanhopige blik op deze papierberg en woelde zich met de hand door de haren, om dan met hernieuwde vlijt de ongelukkige Marholm aan het werk te zetten.

Eindelijk bromde hij bars:

— Zo, houd nu maar op, Marholm. Het is voor vanochtend al weer genoeg.

— Het doet er niet toe, of ik veel werk heb, mijnheer Baxter, zei de secretaris kalm, als het maar succes had wat ik deed. Maar ik zend de bevelen, die gij mij gedikteerd hebt, uw instructies en uw aanwijzingen nu al zes da-

gen lang naar alle windrichtingen, zonder dat ik er enig merkbaar resultaat van zie.

— Is dat soms mijn schuld? kwam Baxter nijdig. Ik heb de politieagenten niet gezegd, dat hun pogingen vruchteloos moesten blijven. Hoe is het mogelijk, dat men na zes dagen zoeken de dader van die inbraak niet kan opsporen.

— De daders, mijnheer Baxter, het is er niet één, maar het zijn er meer, kwam de kalme stem van Sullivan van het raam.

— Hoe zo, mijnheer Sullivan? vroeg Baxter op ongeduldige toon. Weet gij zo zeker, dat er meer dan één is geweest.

— Dat moet wel, mijnheer Baxter, als de man tenminste geen vier handen heeft gehad.

— Wat bedoelt gij daarmee, Sullivan?

— Niets anders dan dat er twee enkele afdrucken van vingers zijn gevonden op enkele meubelen in het vertrek van de woekeraar Gregor Wassileff, waar de inbraak gepleegd is.

— Wij nemen dus aan, zei Baxter, dat er minstens twee misdadigers aan deze brutale inbraak hebben deelgenomen, maar nu moet gij mij eens zeggen, Sullivan, hoe het in 's hemelsnaam mogelijk is, dat men de daders nog niet heeft kunnen vinden.

— Waarschijnlijk zijn zij gevlucht, zei Sullivan kalm.

Baxter keek hem even aan, niet wetende, of hij zich beledigd zou voelen of niet en vervolgde toen:

— Maar die vingerafdrucken, Sullivan waarvan gij spreekt, kunnen die ons dan niet op hun spoor brengen? Gij hebt toch zeker het gehele register met afdrucken al nagekeken en vergeleken?

— Ja, maar ik heb in het hele boek niets kunnen vinden, dat op deze zonderlinge afdrucken lijkt.

— Dus dan zou niemand wiens vingerafdrucken in ons misdadigersalbum voorkomen, de inbraak bij die geldschietter hebben kunnen plegen?

— Ja, zei Sullivan, dat vloeit daar tenminste logisch uit voort.

Weer keek de hoofdinspecteur zijn ondergeschikte doordringend aan, maar

geen spier op diens gelaat bewoog.

— Ik behoef u natuurlijk niet te vragen, Sullivan, of gij ook buiten Londen al nasporingen hebt laten doen?

— Het spreekt vanzelf, zei deze, dat ik niet alleen te Londen, maar ook te Manchester, Leeds en verder in alle kustplaatsen van Engeland en Schotland onderzoek heb laten doen. Ook heb ik de politie te Parijs, Berlijn en Wenen gezegd, zonder het minste resultaat evenwel; het lijkt wel of de daders door de grond gezonken zijn.

— Zijn er in het geheel geen andere aanwijzingen dan die vingerafdrucken, waarvan gij gesproken hebt?

— In het geheel geen.

— Hoeveel, zegt gij, is er ook weer ontvreemd?

— Negen duizend pond sterling, zeven shillings en 8 pence, kwam de saaie stem uit de hoek.

— Vroeg ik jou wat, Marholm? zo wendde Baxter zich woedend tot zijn secretaris.

— Neen, mijnheer Baxter, maar ik heb mijnheer Sullivan het antwoord willen besparen.

— De secretaris heeft het bedrag tot op een penny na genoemd, mijnheer Baxter, zei nu Sullivan kalm.

— En daar is niets van teruggevonden?

— Niets.

— Die geldschietter zelf is immers niets overkomen?

— Niets anders dan dat men hem gebonden en gekneveld had.

— En heeft hij de inbrekers niet herkend?

— In het rapport staat, dat zij gemaskerd waren, klonk opnieuw het misthoornachtige geluid van de secretaris uit de hoek.

Baxter deed enige dreigende stappen in de richting van Marholm, en zei, zoveel mogelijk zijn woede inhoudend:

— Marholm, ik heb je diensten voor het ogenblik niet meer nodig, je kunt nu wel gaan lunchen, als je wilt.

— Uitstekend, mijnheer Baxter, zei deze, terwijl hij langzaam opstond en zijn overjas aantrok.

Maar voor hij de deur zou uitgaan

en de knop reeds in de hand hield, zei de secretaris nogmaals, terwijl hij op de schrijftafel van zijn chef wees:

— Het rapport over de zaak Wassileff ligt boven op die eerste stapel daar, nummer honderd twee en dertig D.

Het volgende ogenblik was hij verdwenen, juist toen Baxter bezig was een keuze te doen tussen de zware glazen inktkoker en een loden pressepapier, om een van de twee zijn secretaris naar het hoofd te gooien.

Met een zucht van verlichting liet de hoofdinspecteur zich in zijn bureaustoel zakken, toen zijn secretaris verdwenen was.

— Nu kunnen wij even praten, Sullivan, zei hij. Die vreselijke Marholm brengt mij altijd van mijn apropos af. Je zei dus, dat de inbreker...

— De inbrekers, mijnheer Baxter.

— Juist, de inbrekers hebben Wassileff bedwelmd en gebonden en toen ongestoord de brandkast voor een groot gedeelte leeggehaald.

— Ja, zij hebben zich alleen van het goudgeld meester gemaakt en alle effecten zorgvuldig laten liggen, benevens enige gouden voorwerpen van grote waarde, die de geldschietter zeker in onderpand waren gegeven. Dat zij de effecten hebben laten liggen, kan ik mij voorstellen, omdat het steeds met gevaar gepaard gaat, deze te verzilveren maar ik moet bekennen, dat het mij niet klaar is, waarom zij die kostelijke gouden voorwerpen niet hebben meegenomen.

— Dat is mij ook niet volkomen helder, hernam Baxter, ofschoon het hem in waarheid volmaakt duister was.

— Maar voor het overige zijn de inbrekers te werk gegaan met een stoutmoedigheid en behendigheid, die aan het ongelooflijke grenzen, vervolgde Sullivan. Ik heb in mijn leven al heel wat inbraken moeten onderzoeken en ik mag zeggen: ook helpen ontdekken en bestraffen, maar de staaltjes van inbrekerskunst, die ik hier te Londen sedert mijn indiensttreding onder de ogen heb gekregen, gaan alles te boven, wat ik in dat opzicht heb beleefd.

— Ik meen mij te herinneren, Sulli-

van, dat gij mij al reeds hebt medegedeeld, dat verscheidene dezer buitengewone inbraken een zekere opvallende overeenkomst met elkander tonen, waaruit volgens u zou blijken, dat zij door dezelfde personen gepleegd moeten zijn.

— En daar blijf ik ook bij, mijnheer Baxter. Inderdaad worden de slachtoffers nooit gedood, maar steeds gebonden en gekneveld, de andere bewoners van het huis merken nooit iets, zien of horen niets, de modernste brandkasten worden binnen enkele uren geforceerd volgens een methode, die ik niet ken en die zeker het beroepsgeheim van de inbrekers is; ook het bedienden-personeel blijft altijd volmaakt onkundig van deze misdrijven.

Baxter ging zuchtend weer in zijn stoel zitten en wreef zich met de hand onder de vlezigte kin.

— Het is wel treurig, dat wij die zaak nu moeten opgeven.

— Opgeven, mijnheer Baxter? Hoe komt gij daarbij? riep Sullivan uit.

— Maar denkt gij dan in ernst, dat deze zenuwslopende arbeid, waaraan ik mij nu sedert zes dagen te buiten ga, werkelijk nog enig nut kan hebben?

— Dat weet ik niet, mijnheer Baxter, maar ik ben vastbesloten, de geheimzinnige misdadigers in handen te krijgen, die deze inbraken plegen.

— Waarom noemt gij hen « geheimzinnig », als ik vragen mag.

— Moet ik u dat nog zeggen? riep Sullivan uit. Hebt gij dan nog niet zelf begrepen, dat deze weergaloze misdaden alleen gepleegd kunnen zijn door de man en zijn handlanger, die wij nu reeds zo geruime tijd zoeken? Die wij reeds enkele malen bijna hebben kunnen inrekenen en die ons toch nog ontsnapt zijn?

— John Raffles, wilt gij zeggen, riep Baxter, terwijl zijn gelaat een vale kleur aannam.

— Wie zou ik anders bedoelen? hernam Sullivan. Want er is nog iets anders merkwaardigs in al deze misdrijven, dat mij pas onlangs is opgevallen.

— Wat dan?

— Ik heb opgemerkt, dat de diefstallen, door John Raffles gepleegd, steeds personen betroffen of instellingen, die

het geroofde geld verkregen hebben op een wijze, die eigenlijk het licht niet kan verdragen. En waar dit niet het geval is, leest men steeds enkele dagen na een grote inbraak in de bladen van een grote gift, door een geheimzinnig weldoener, die de begiftigde instelling nooit te zien heeft gekregen, geschonken. Hebt gij zelf nooit enig verband gelegd tussen beide feiten?

— Gij wilt daarmee zeggen, dat John Raffles, telkens nadat hij een goede slag geslagen heeft, een deel van het geroofde geld aan liefdadige doeleinden besteedt?

— Dat zou mij volstrekt niet verwonderen.

— Maar dat zou voor ons toch geen beletsel mogen zijn om hem te arresteren, als wij hem te pakken konden krijgen?

— Op die vraag zal ik u wel niet behoeven te antwoorden, mijnheer Baxter, antwoordde Sullivan op korte toon. Ik weet niet of het aan mijn opleiding ligt, maar ik beschouw iemand die steelt,

als een dief, om welke reden hij het ook doet.

— Ik ben het volmaakt met je eens, Sullivan. Er blijft ons dus niets anders te doen over dan deze John Raffles te arresteren.

— Juist, mijnheer Baxter. En dat is dan ook het enige wat ons tot dusverre nog niet geheel en al gelukt is, zei Sullivan.

— Wilt gij dat ik de gehele zaak aan u over draag? vroeg Baxter gretig, die met blijdschap deze aangelegenheid aangreep, om zich van het onderzoek af te maken, wat hem toch geen eer, maar daarentegen een massa beslommeringen bezorgde.

— Ik verlang niets liever, mijnheer Baxter, antwoordde Sullivan haastig. Gij kunt gerust alles aan mij overlaten.

— Maar als Raffles gevat mocht worden?

— Dan zal ik niet nalaten ook uw naam te noemen, zei Sullivan, die met moeite een minachtend glimlachje verborg.

HOOFDSTUK II

SULLIVAN TIJGT AAN HET WERK

In de namiddag van diezelfde dag was de jonge inspecteur van politie, die reeds de aandacht van de hoogste politieautoriteiten op zich gevestigd had, door de wijze waarop hij licht had gebracht in enige duistere zaken, in zijn particuliere woning bezig zich te vermommen.

Hij koos daartoe het uiterlijk van een tamelijk bejaarde taxichauffeur.

Toen hij gereed was, borg hij zijn inspecteursuniform zorgvuldig weg, gaf zijn vertrouwde hospita de nodige instructies en ging toen nog even naar het gebouw van Scotland Yard, om zich daar door zijn chef de nodige legitimatiepapieren te laten geven, die hij bij een mogelijke arrestatie nodig zou hebben.

Toen hij in het bureau van Baxter trad, zat deze in zijn hemdsmouwen ach-

terover geleund in zijn gemakkelijke stoel voor zijn schrijftafel, waarvan het blad thans geheel bevrijd was van alles wat naar rapporten over de zaak Wassileff zweemde.

De grote man stond vertoornd op, toen de chauffeur binnentrad en vroeg bars:

— Wat moet jij hier? Hoe durf je hier binnenkomen, zonder aangediend te zijn?

— Ik kom mijn papieren halen, mijnheer Baxter, zei Sullivan met zijn gewone stem, die Baxter dadelijk herkende.

— Ben jij het, Sullivan? riep hij verbaasd en vol bewondering uit, je bent prachtig vermomd. Wat wou je hebben?

— Een machtiging om tot arrestatie over te gaan.

— Die kun je krijgen, maar ik denk

niet, dat je er spoedig gebruik van zult kunnen maken.

Sullivan haalde de schouders op.

— Ik moet er toch in ieder geval op geprepareerd zijn, zei hij.

— Marholm, vul jij eens een formulier in, beval Baxter zijn secretaris.

Deze voldeed aan de opdracht en even later had Sullivan een bevel tot inhechtenisneming in zijn zak.

— Ik zou wel eens willen weten, waaraan je John Raffles meent te kunnen herkennen, zei Baxter, toen Sullivan hem de hand tot afscheid reikte.

— Als hij werkelijk degene is, die de inbraak in kwestie gepleegd heeft, zei de jonge inspecteur, dan zal het niet zo moeilijk zijn. Gij zult u wel herinneren, dat wij aan de bovenhoek van de brandkast en op de vloer in de onmiddellijke nabijheid van dat meubel duidelijk bloedsporen hebben waargenomen, die er op wijzen, dat een der inbrekers of de hand gewond heeft bij het forceren van de kast, of misschien wel met het hoofd er tegen aan is gevallen.

— Dat is volstrekt niet onmogelijk, en nu denkt gij zeker dat hij nog een litteken van die wond moet dragen?

— En duidelijk zichtbaar ook. Want er was zoveel bloed te vinden, dat wij gerust kunnen aannemen, dat Raffles, of anders zijn handlangers, tamelijk erg bezeerd is, en misschien wel een verband of een pleister draagt.

— Nu, ik hoop dat gij succes hebt met uw onderneming, Sullivan, en ik houd u aan uw belofte dat gij de eer niet alleen voor u zelf zult opeisen.

— Daar kunt gij op rekenen.

Nogmaals drukten de beide politie-mannen elkander de hand en daarop verliet Sullivan het gebouw.

Hij liep nu naar de eerste de beste garage van huurauto's, liet de chef-monteur zijn legitimatiebewijs zien en huurde voor de gehele dag een der beste auto's.

— Het is het beste, mompelde hij onder het rijden bij zichzelf, dat ik maar eens een kijkje ga nemen in East End, daar komen nog al veel lieden van verdacht allooi bijeen, en misschien heeft mijn grote onbekende daar wel zijn

kwartier.

Hij reed dus naar deze volkrijkste buurt van Londen, die door de heffe des volks wordt bewoond en toerde daar uren lang rond, voor zover dit in de nauwe straten ging, zonder dat hij ook maar het minste spoor van de gezochte ontdekte.

Het begon nu naar zes uur te lopen en de maag van de jonge inspecteur begon te knorren op een wijze, die niet te miskennen was.

— Ik zal voor heden de poging maar opgeven, zei hij zuchtend en ik weet ook waarlijk niet, of ik wel de goede methode te baat heb genomen. Ik heb er niet het flauwste idee van hoe mijn man er ongeveer kan uitzien en al wist ik het... men zou evengoed naar een naald in een hooiberg kunnen zoeken, als naar een bepaald persoon in een wereldstad als Londen.

Kom laat ik de auto maar ergens parkeren en hier in de buurt wat eten. De restaurants en eethuisjes zien er wel niet al te aantrekkelijk uit, maar ik heb niet veel keus, de honger begint te knagen.

Hij bracht de auto naar een garage en begaf zich vervolgens naar een klein restaurant, dat er tamelijk fatsoenlijk uitzag en dat hij op enige afstand van de garage had opgemerkt.

Toen hij daar binnentrad, was de gelagkamer zo goed als geheel verlaten.

Vlak bij de deur zat een marskramer, die langzaam een kop koffie slurpte en een eindje verder een bloemenverkoopstertje, een kind van een jaar of veertien, met holle wangen en de honger op het gelaat geschilderd.

De caféhouder zat achter een zinken toonbank en scheen ingedut.

Sullivan trad op de man toe en klopte hem zacht op de schouder.

— Zeg eens, patroon, zei hij, ik heb de hele dag rondgereden en heb wel trek in wat hartigs; heb je wat voor mij te eten?

— Wel man, zei de waard, je komt een uur over de tijd, de hond zal wel in de pot zijn, maar ik zal eens aan de vrouw gaan vragen, of er nog wat is. Je bent hier zeker niet uit de buurt,

maat, want ik ken heel wat koetsiers en chauffeurs, die bij mij eten, maar jouw gezicht heb ik nog nooit gezien.

— Dat kan wel, zei Sullivan onverschillig. Ik ben uit de noordelijke wijk en heb hier een passagier in de buurt moeten afzetten. Het was een rit van bijna een uur.

— Nu, wacht maar even, dan zal ik eens kijken, of er nog wat voor je te eten is.

Sullivan ging op een stoel bij een tafeltje midden in de gelagkamer zitten om de terugkomst van de waard af te wachten.

Het was stil in het lage zaaltje en men hoorde aanvankelijk niets dan het slurpgeluid van de oude marskramer, die zijn kop koffie leeg dronk, maar plotseling bereikten de klanken van een zacht gefluisterd gesprek het oor van de gewaande chauffeur.

Eerst zonder er biezonder acht op te geven, maar spoedig met meer belangstelling, spitste hij de oren.

Het gesprek werd achter zijn rug in de Franse taal gevoerd.

Zonder zich om te draaien, haalde Sullivan snel een klein zakspiegeltje uit zijn binnenzak, bevestigde dit in de bodem van zijn pet en bracht deze onopgemerkt voor het gelaat.

Hij wierp een blik in het spiegeltje en zag nu, dat de twee sprekers als kadewerkers gekleed waren.

Maar plotseling begon de pet in zijn handen te sidderen, toen hij bemerkte dat een dezer mannen, een rijzige vent met gebronsd gelaat, midden over het voorhoofd een pleister droeg.

Juist op dat ogenblik kwam de waard terug, met een dienblad, waarop een bord en enige schotels.

— Ik heb nog op het nippertje iets voor je kunnen redden, maat, zei de man op gulle toon.

— Zet alles daar maar neer, zei Sullivan op zachte toon, terwijl hij de waard met een hoofdknik naar de tegenovergestelde wand wees, waarin zich een klein trapje bevond, dat naar een soort opkamertje leidde; waar de twee sjouwers hun gesprek voerden.

De waard zette de schotels op het

tafeltje dicht naast het trapje neer en Sullivan nam plaats.

Terwijl hij at, zette hij beide oren goed open en daar hij een uiterst fijn gehoor had, kon hij enkele brokstukken opvangen van het gesprek, dat hem in de hoogste mate belang inboezemde.

— Twee Londense werklieden, Frans pratend, dat is merkwaardig, mompelde hij in zichzelf. Zou de voorzienigheid mij nu werkelijk de weg van die onvindbare Raffles hebben doen kruisen? Zou het lot mij zo gunstig gezind zijn geweest? Het is bijna te mooi om waar te kunnen zijn.

Hij schoof nog wat dichter naar het trapje en luisterde opmerkzaam.

De kadewerkers in het afzonderlijk vertrekje hadden ieder een glas ale voor zich en schenen niets te hebben gemerkt van wat er in de grote gelagkamer plaats vond. Of, zo zij het wel bemerkten hadden, schenen zij er niet het minste gewicht aan te hechten.

De oudste van deze twee mannen had een donker gebronsd gelaat, waarbij zijn lichtgrijze ogen zonderling afstaken.

Zijn metgezel was kleiner, lenig, gespierd en zijn nog jong gelaat vertoonde de sporen van een leven vol harde arbeid.

— Dus je wilt niet luisteren naar mijn raad, om nog een paar weken te wachten, voor wij weer aan de slag gaan, Edward? vroeg de jongste der beide mannen.

— Ik zie niet in waarom wij dat zouden moeten doen, antwoordde de ander.

— Maar de wond op je voorhoofd is nog niet genezen?

— O, dat doet er niets toe. Dat is een kwestie van een dag of drie, vier. En wij kunnen de onderneming niet heel lang meer uitstellen, want ik heb gehoord, dat onze man de volgende week reeds naar zijn vaderland vertrekt.

— Gaan wij er samen naar toe?

— Ja, dat is het beste, want wij hebben met een mannetjesputter te doen.

— Wie is ditmaal het uitverkoren slachtoffer?

— Een Georgiër, Iwan Dostojeff geheten.

— Wat doet hij voor de kost?

— Hier uitgaan, het geld stuk smijten en in Georgië zijn regering bestelen. De man is inspecteur van de Staatspoorwegen, en je weet wel wat dat in een dergelijk land wil zeggen.

— O, maar nu doe je toch de Russische beambtenstand onrecht, Edward. Het zijn toch niet allemaal liegers en bedriegers?

— Neen, niet allen, antwoordde de ander kalm. Ik heb eens gehoord van een Kaukasisch ambtenaar, die al het geld, dat hij als ontvanger ontving, onverminderd in de schatkist stortte, de man is in Siberië overleden.

— Wat overdrijf je, lachte de ander.

— Nu, laten we dan maar zeggen, dat ik overdrijf, zei de man met het gebroedsde gelaat onverschillig, maar van deze Iwan Dostojeff weet ik in ieder geval heel zeker, dat hij de Sovjet Republiek voor enige miljoenen roebel heeft opgelicht.

— Hij moet het zijn, mompelde de gewaande chauffeur. Dat gewonde voorhoofd, die manier om een zeker soort rijke mensen te bestelen...

Sullivan had een notitieboekje te voorschijn gehaald en vliegensvlug de naam van het aanstaande slachtoffer en diens adres genoteerd.

— Ik zou lust hebben om hem meteen te arresteren, bromde hij, maar ik kan niet inzien, hoe ik dat op dit ogenblik zou moeten doen. Ik ben geheel alleen en 't is krankzinnigheid, te willen trachten die twee sterke kerels zonder hulp te arresteren. Ik ben niet gewapend ook en zelfs al was dat zo... bewijzen heb ik niet. Zij zullen natuurlijk ook wel een revolver op zak dragen. Maar dat is niets. Wij zullen elkaar nog spreken.

Hij stond snel op om heen te gaan en trok in zijn haast zijn bord mee van tafel, dat in scherven op de grond viel.

Plotseling verstomde het gesprek in het opkamertje.

De waard, die weer in slaap was gevallen achter de toonbank, kwam toelopen.

De gewaande chauffeur haalde zijn portefeuille uit zijn zak en betaalde.

Toen hij daarmee gereed was en opkeek, zag hij juist hoe de twee lichtgrijze ogen van de grootste kadewerker hem onderzoekend aankeken.

Ook zijn metgezel was het trapje afgedaald en stond met de handen in de zakken, zacht fluitend, de chauffeur op te nemen.

Deze zette zijn pet op, nam zijn cape en verwijderde zich haastig, nagekeken door de beide kadewerkers.

— Hm, kwam de oudste der twee mannen, terwijl hij zijn metgezel aankeek.

— Hm, bromde deze, als enig antwoord.

Daarop wendde de oudste zich tot de waard met de vraag:

— Heeft die brave chauffeur lang op die plaats gezeten, patroon?

— Een minuut of tien, denk ik, maat, antwoordde de waard.

— Zo, zo. Tien minuten is niet veel tijd om een heel middagmaal naar binnen te slaan.

— Ja, mijn klant is een beetje haastig vertrokken, terwijl hij notabene gezegd had, dat hij zo'n honger had.

— Misschien heeft de stakker een maagkwaal, hernam de oudste der kadewerkers, want hij heeft driekwart in de schotels laten staan en zijn bier nauwelijks aangeroerd.

HOOFDSTUK III

EEN GEVAARLIJK BESLUIT

De twee kadewerkers betaalden hun vertering en verlieten op hun dooie gemak het café.

Toen zij de deur hadden gesloten, keken zij nauwlettend naar alle kanten rond.

Enige huizen verder zagen zij juist een huurauto uit een garage te voorschijn schieten, die snel keerde en in volle vaart de straat uitreed.

— Daar gaat de chauffeur met de maagkwaal, zei de oudste der kadewerkers op eigenaardige toon.

— De stakker, die zo'n honger had...

— En die toch zijn maaltijd voor twee derden laat staan.

— Die zijn bord stuk gooit in de haast om weg te komen...

— En die de waard per vergissing vier maal te veel betaalde...

— Wat voor een chauffeur een heel merkwaardig ding is.

— Kortom, Edward, wij zijn het eens.

— We zijn het roerend eens, Charles. We zijn, om het maar eens kortweg te zeggen, beluisterd.

— Maar heeft die man iets kunnen horen?

— Naar zijn houding te oordelen, zou ik het wel zeggen.

— Maar dan moet hij ook de naam en het adres van... van... je weet wel hebben vernomen.

— Dat is waarschijnlijk.

— Zodat we van ons plan zullen moeten afzien.

— Wacht eens even. Dat is een andere kwestie. Waarom zouden we daar van af zien?

— Maar, Edward, hoe heb ik het nu met je? vroeg de ander verbaasd. Je zult toch evengoed als ik begrijpen, dat hier een politie-spion gezeten heeft en dat het dus gelijk zou staan met zelfmoord, als we nu toch je weet wel met een nachtelijk bezoek vereerden? Men zou het huis eenvoudig door een halve compagnie politieagenten laten omsingelen.

— Dat begrijp ik, daarom zouden we ons bezoek zo vlug mogelijk moeten afleggen. Maar ga mee, daar kunnen we hier op straat niet op ons gemak over spreken. Wij zullen eerst onze vermomming afleggen in onze schuilplaats hier dichtbij en dan kalm naar huis gaan om over de toestand te beraadslagen.

Zwijgend volgden zij een aantal kronkelende straten en stegen, tot zij een vrij brede straat bereikten.

Zij liepen een kwartier ongeveer door en sloegen toen een nauwe overwelfde steeg in, zo donker, dat men er, nu de avond begon te vallen, reeds geen hand voor ogen meer zien kon.

Deze steeg was aan de rechterkant over geruime afstand blind, terwijl de linkerzijde was ingenomen door 'n groot pakhuis, dat thans geheel verlaten was.

De grootste der beide mannen keek even aandachtig rond, teneinde zich te overtuigen, dat er niemand in de buurt was, haalde toen een sleutel uit zijn zak en opende daarmede een lage deur in de rechtermuur van de steeg.

Snel traden de beide mannen binnen en de jongste sloot de deur zorgvuldig achter zich dicht.

Hij die vooraan liep, draaide de schakelaar van het elektrische licht om.

De man, die met de naam Edward was aangesproken, zei toen met een zucht van opluchting:

— Ziezo, nu kunnen wij ons tenminste van onze vermomming ontdoen. Ik zal weer Lord William Aberdeen worden en jij mijn trouwe secretaris, Charles Brand.

Ja, deze beide kadewerkers waren inderdaad niemand anders dan de Grote Onbekende John Raffles en diens trouwe vriend, Charles Brand.

Sullivan had wel goed geraden.

Zij traden een aangrenzend vertrek binnen, dat als slaap- en kleedkamer was ingericht en namen ieder plaats voor een spiegel.

Snel en behendig veranderden zij hun gehele uiterlijk, ontdeden zich vervolgens van hun grove kleren en trokken toen een onberispelijk avondtoilet aan.

Zij sloten de vermomming, die zij zoëven hadden afgelegd, in een geheim vak in de muur zorgvuldig weg en nu zou zelfs het scherpste oog niet kunnen zien, dat deze twee elegante heren de twee armzalige kadewerkers van zoëven waren.

Zij verlieten nu het huis, dat blijkbaar twee ingangen had, want de hoofdingang kwam op een brede straat uit.

Spoedig hadden zij een taxi gevonden.

De beide mannen stapten in, nadat John Raffles aan de chauffeur het adres had opgegeven van het huis, dat hij onder de naam van Lord William Aberdeen in Cromwellstreet bewoonde.

Zodra zij daar waren aangekomen en hun goed hadden afgegeven aan de oude kamerbediende van Raffles, Gaston, begaven zij zich naar de bibliotheek, welk vertrek hun gewoonlijk tot « raadzaal » diende.

— Wil je wel geloven, dat het mij bijna verwondert, dat wij hier zo veilig zitten, zei Brand, nadat zij beiden een sigaret hadden opgestoken en in een gemakkelijke stoel waren gaan zitten.

— Waarom? vroeg Raffles lachend.

— Wat een vraag. Natuurlijk omdat die gewaande chauffeur ons evengoed had kunnen arresteren.

— Dat meen je toch zeker niet? Had hij dat in zijn eentje moeten doen? Had hij bewijzen?

— Hij had wel helpers in de nabijheid kunnen hebben.

— Dat is waar, maar die had hij blijkbaar niet en toen begreep de man zelf wel, dat hij geen kans had.

— Wie zou het geweest zijn, denk je?

— Zeker weten doe ik het niet, maar ik vermoed, dat het onze beste vijand is geweest: James Sullivan.

— En wat ben je nu van plan?

— Dat heb ik je immers al gezegd; we zullen eenvoudig onze onderneming een paar dagen vervroegen, dat is alles.

— Is dat alles? En als ze nu van morgen af het huis van onze vriend, hm, eens bewaken?

— Nu, dan kunnen mannen als wij, als we willen, er toch wel inkomen.

— Maar toch niet dwars door een cordon politieagenten?

— Maar Charles, redeneer toch eens nuchter. Wij moeten natuurlijk bij verrassing gesnapt worden en denk je nu, dat een man als Sullivan niet weet, dat je dat niet doet, als je een huis met een vijftigtal politieagenten gaat afzetten? Dat zou immers de meest stoutmoedige inbreker weerhouden?

— Dat is zo, maar in ieder geval kun je er zeker van zijn, dat Sullivan ons in de val wil laten lopen.

— Wie twijfelt daaraan? Maar dat doet hij dan natuurlijk niet met zulke grove middelen, en aan de sluwe zal ik weten te ontkomen.

— Dus je bent niet van je plan af te brengen?

— Ik denk er niet aan, amice. Juist op die vent heb ik het voorzien. De man heeft zoveel bijeen gestolen, dat ik het mijzelf nooit zou vergeven, als ik hem niet een flinke aderslating zou laten ondergaan. Wij zullen de operatie eenvoudig een dag of zes vervroegen, dat is alles.

— Dat is alles, zegt jij, alsof het de eenvoudigste zaak van de wereld was, maar zo kan ik het nog maar altijd niet inzien.

— Dat zal wel komen amice. Aan de stoutmoedige is de wereld, heeft, geloof ik, Carlyle, gezegd, en ondernemingen, waaraan niet het minste gevaar verbonden is, hebben geen aantrekkingskracht voor me.

— Nu, voor verveling behoef je dan deze keer zeker niet te vrezen, riep Brand uit. Je zult overvloed van spanning hebben, meer misschien dan je lief is.

— Dat moeten we afwachten. Maar ik zou wel eens willen weten, of onze vriend Sullivan die rol als chauffeur nog lang denkt vol te houden.

— Waarom zou hij dat doen? Zijn doel is nu immers bereikt?

— Je hebt gelijk. Apropos, zou Sullivan zelf al terug zijn op zijn bureau?

— Dat denk ik wel. Wij hebben ons nog moeten verkleden, en hij kon dadelijk naar het politiebureau rijden.

— Tenminste, als hij zich ook niet eerst thuis verkleed heeft.

— Natuurlijk. Maar waarom vraag je dat alles?

— Zo maar, riep Raffles vrolijk uit, terwijl hij met een ruk uit zijn stoel opsprong. Kom Charles, we zullen eens een beetje beweging nemen, dat zal ons goed doen. We zullen eens de kant van de woning van onze vriend Sullivan opgaan.

— Wat ben je van plan?

— Ik zou zijn chauffeurspak graag eens willen doorzoeken.

— Edward, kreet Brand. Hoe kom je op dat onzinnig idee? Hoe komen we in zijn woning? Hoe krijg je zijn uniform te pakken? Wat denk je daarin te vinden?

— Een massa vragen opeens, amice. Begin maar eens met je uniform van politieagent aan te trekken. Ik zal hetzelfde doen.

Brand keek Raffles met open mond aan.

— Meen je het? vroeg hij toonloos.

— Het is me bloedige ernst, antwoordde Raffles op komisch-plechtige toon.

— En als agent van politie wil je naar...

— Naar de woning van Sullivan.

— En als hij nog thuis is?

— Dan vertel ik zijn hospita een smoesje en verdwijn zoals ik gekomen ben.

— Je zult je zin hebben, maar ik mag een staart krijgen, als ik er ook maar het flauwste besef van heb, wat je voornemens bent.

— Dat zul je wel zien. Kleed je gauw aan. We mogen niet treuzelen.

De twee vrienden gingen weer naar hun respectieve slaapkamers en hadden zich in enkele ogenblikken vermomd als twee echte Londense bobbies, stoer en flink in hun donkerblauwe uniform, die als aan het lichaam geschilderd zat.

Even later stonden zij weer op straat.

Zij stapten flink op, tot Raffles bleef staan voor een huis in een stille straat, die op het strand uitkwam.

Hij belde zonder aarzelen aan, en zei tot het dienstmeisje dat hem de deur opendeed:

— Is onze chef al naar het bureau, lieve meid?

— Ja, agent, juist een minuut of tien geleden gegaan.

— Daar was ik al bang voor, zei Raffles, terwijl hij het knappe dienstmeisje aanhalig onder de kin streek, en waarvoor hij beloond werd met een vinnige tik.

— Handen thuis, zei de jonge maagd,

anders zal ik je chef eens op de hoogte brengen, Sherlock Holmes.

— Nou schat, niet zo kattig. Ik zal het heus nooit weer doen, al zal het me moeite genoeg kosten, want je appelenwangetjes zijn om in te bijten.

Zoals elke vrouw was ook dit kind niet ongevoelig voor een complimentje en de boze uitdrukking verdween van haar gezicht.

Raffles zag het direct en zei:

— Wij zijn door mijnheer Baxter gestuurd, moet je weten. Kun je ons de chauffeursuniform geven, die mijnheer Sullivan vanmiddag heeft aangehad?

— Die zal wel in zijn slaapkamer liggen, antwoordde het meisje.

— Haal die kleren dan eens even voor ons. De chef moet ze hebben.

— Maar de huishoudster is niet thuis.

— Dan wijs je ons maar even de weg, lief kind. Toe gauw een beetje. Er is haast mee.

Het dienstmeisje scheen even te aarzelen, maar toen bedacht zij, dat twee agenten van politie toch zeker geen kwaad in de zin konden hebben.

— Kom dan maar even mee, dan zal ik zien of ik de uniform nog kan vinden, zei zij nu heel vriendelijk, niet zonder welgevallen de knappe agent beschouwend.

Zij ging de twee mannen voor naar de slaapkamer van de inspecteur en met de eerste oogopslag zag Raffles, dat de chauffeursuniform nog over een stoel hing, waar Sullivan de kleren zeker in haast had neergeworpen.

Hij ging er zonder veel omslag op af en doorzocht de chauffeursjas snel, terwijl Brand zich met het dienstmeisje occupeerde, dat al haar vinnigheid van zoëven was vergeten.

Zij zag er dan ook niets van, dat Raffles, die met de rug naar haar toe stond, snel de hand in de binnenzak van de jas stak en er het formulier uit haalde, hetwelk de hoofdinspecteur Baxter diezelfde ochtend aan Sullivan ter hand had gesteld: het bevel tot inhechtenisneming.

Hij stak het snel in zijn eigen zak en wendde zich toen met de uniformjas in de hand om.

— Dit is wat wij hebben moeten, schat, zei hij. Nu zullen we je maar niet langer ophouden. Krijg ik een zoentje?

— Een zoentje met mijn hak tegen je lelijke boerenhoofd, lachte zij, terwijl ze hard naar voren liep, om de deur te openen.

Raffles nam de uniformjas over zijn arm, probeerde het dienstmeisje nogmaals in de blozende wangen te knijpen, hetgeen grandioos mislukte en verliet het huis weer, gevolgd door Brand.

— Dat is uitstekend gegaan, Edward, zei deze, toen zij goed en wel buiten waren. Maar wil je me nu eens zeggen, wat je van plan bent met die uniform uit te voeren?

— Die jas zo spoedig mogelijk in de

Theems gooien.

— Maar lieve hemel, waarom heb je die kleren dan in 's hemelsnaam weg gehaald?

— Om er wat uit te halen, wat ik wel dacht dat er in zat, antwoordde Raffles.

— En wat is dat?

— Een bevel tot inhechtenisneming.

— Zo, was dat het doel van de tocht naar het huis van de inspecteur? riep Brand lachend uit. En zat dat kostelijke papier in die jas?

— Ja, ik heb het in mijn binnenzak. Het is een uitnemend stuk, dat ons nog wel eens te pas kan komen; zoals je ziet, heeft het niet veel moeite gekost om het in ons bezit te krijgen.

HOOFDSTUK IV

HET SLACHTOFFER KRIJGT EEN TIP

Zodra Sullivan zich verkleed had en per auto naar Scotland Yard was gereden, begaf hij zich naar het privé kantoor van zijn chef en deelde deze op zijn gewone kalme en heldere wijze mede, wat hem was wedervaren.

De hoofdinspecteur hoorde hem met verbazing aan en zei toen het rapport was afgelopen:

— En wat leid jij daaruit nu af, Sullivan? Geloof je werkelijk, dat die twee mannen onze inbrekers zijn?

— De waarschijnlijkheid is tenminste zeer groot: een hunner was aan het hoofd gewond, zij waren klaarblijkelijk vermomd, want een echte Engelse kadewerker zou geen Frans spreken en zij hadden het over een plan voor een nieuwe inbraak.

— Maar dan zal alles, dunkt mij, als gesmeerd lopen, riep de hoofdinspecteur uit. Wij hebben niets anders te doen, dan het huis van die vent... hoe heet hij ook weer?

— Iwan Dostojeff.

— Juist, we hebben dus niets anders te doen, dan het huis van die Iwan

Dostojeff door een stuk of vijftig agenten te laten afzetten en die twee schurken zijn knappe jongens, als zij dan nog weten te ontkomen.

— Dat zullen zij zeker niet, merkte Sullivan kalm op.

— Niet waar? riep de hoofdinspecteur zegevierend uit.

— Maar niet om de reden, die gij denkt, hernam Sullivan. Zij zullen eenvoudig niet verschijnen, als zij zien, dat het huis, als ware het een vesting, verdedigd wordt.

Baxter begroef zijn vette kin in zijn dikke handen en staarde mistroostig voor zich uit.

— Dat is zo, zei hij, maar wat moeten wij dan doen?

— Om te beginnen het aanstaand slachtoffer waarschuwen, dunkt mij.

— Maar dan kan de man wel eens in zijn angst de vlucht nemen, zei Baxter en dan zijn wij nog veel verder van huis.

— Wij moeten het in ieder geval proberen; ik zal hem trachten te overtuigen, dat hij in zijn huis blijft. Ik heb

wel lust om dadelijk naar hem toe te gaan.

Sullivan zette zijn pet weer op, keek nog eens in zijn notitieboekje, waar hij het adres van Dostojeff genoteerd had, en verliet het vertrek, na zwijgend voor zijn chef gesalueerd te hebben.

Hij begaf zich naar de garage van Scotland Yard, waar steeds auto's beschikbaar zijn.

Hij koos een der grootste en snelste wagens uit, en beval de chauffeur zo snel mogelijk naar Grosvenorstreet te rijden.

In snelle vaart schoot de auto door het noordelijk gedeelte van Londen, waarbij zij het nogal getroffen met de verkeerslichten, totdat zij de vrij stille voorstad Hampstead bereikten.

Nog tien minuten en er werd gestopt voor een groot huis, nadat Sullivan de wagen enige keren had laten stoppen en bij de op post staande agenten van politie informaties had ingewonnen.

Hij stapte uit en beval de chauffeur op hem te wachten.

Op zijn bellen werd hem open gedaan door een bediende, in een tamelijk uitheemse livrel, die op het eerste gezicht zijn exotische landaard verried.

— Goede vriend, zei Sullivan tot de man, is je meester thuis?

De bediende keek de vrager wantrouwend aan en brabbelde toen iets in een taal, die Sullivan niet begreep.

Hij trachtte zich de paar woorden Pools te binnen te roepen, die hij kende en herhaalde zijn vraag.

Toen de bediende hem blijkbaar nog niet begreep, haalde Sullivan ongeduldig een visitekaartje uit zijn portefeuille en overhandigde dit aan de man.

Deze draaide het besluiteloos in zijn dikke vingers rond en verwijderde zich pas, nadat Sullivan een paar omschrijvende gebaren had gemaakt, die de bediende althans enigszins scheen te begrijpen.

Sullivan moest wel tien minuten wachten en begon ongeduldig te worden.

Hij stond op het punt naar boven te gaan, toen de bediende terugkeerde en hem met een handgebaar beduidde, dat hij hem moest volgen.

Sullivan ging de trap op en volgde de bediende over het portaal naar de openstaande deur van een vertrek, dat met overdadige, Oosterse weelde, gemeubeld was.

Iwan Dostojeff keek zijn bezoeker niet bepaald vriendelijk en ook niet zonder wantrouwen aan, en zei toen in het Engels, dat hij blijkbaar met moeite sprak:

— Gij zijt van de politie?

— Ja, mijnheer, antwoordde Sullivan, ik ben zoals gij op mijn kaartje kunt lezen, inspecteur Sullivan van Scotland Yard.

De man zocht met inspanning naar zijn woorden en hernam toen:

— En wat wenst gij van mij?

— Ik kom u waarschuwen.

— Waarschuwen? vroeg de man verbaasd, en waartegen, als ik vragen mag? Ik ben mij niet bewust, dat ik hier in uw land vijanden heb, ofschoon ik er in mijn vaderland meer bezit, dan goed voor mij is.

— Als gij mij toestaat even plaats te nemen, zei Sullivan op ironische toon, dan zal ik u mededelen, waar het om gaat.

— Ik geloof dat ik onbeleefd geweest ben, zei de gastheer op onverschillige toon, gij kunt gaan zitten, mijnheer. Het is laat in de avond, maar kan ik u een glas whisky aanbieden?

— Ik dank u, mijnheer, ik drink nooit sterke drank.

— Dat is jammer, mijnheer Sullivan, zei de ander kalm. Daar is een gemakkelijke stoel, wees nu zo goed mij eens gauw te vertellen, wat gij mij hebt mede te delen, want ik was juist voornemens mij naar de club te begeven, waarbij ik mij hier heb aangesloten.

— Is het onbeleefd, als ik u vraag, welke die club is?

— Volstrekt niet mijnheer, beleefdheid is iets, waarmee ik mij nooit veel heb opgehouden; ik ben juist als lid aangenomen van de Windsor Club, Lord Aberdeen heeft mij zelf voorgedragen.

— De vice-voorzitter? vroeg Sullivan met belangstelling. Die ken ik persoonlijk. Maar ter zake.

De beide mannen hadden plaats ge-

nomen, de heer des huizes voor een tafeltje, waarop zich een grote flacon echte Schotse whisky, enige glazen en een zilveren kistje, gevuld met sigaretten bevond. Sullivan begon zijn verhaal, terwijl de ander kalm toeluisterde de ene sigaret na de andere rokend.

Toen de inspecteur zijn mededeling geëindigd had, wierp de gastheer zich achterover in zijn leunstoel, die onder het gewicht kraakte, blies een geweldige rookwolk uit en zei toen op de kalmste toon der wereld:

— Ik dank u voor uw inlichtingen, mijnheer.

— Mag ik vragen wat gij van plan zijt te doen?

— Wel, natuurlijk de heren inbrekers afwachten, antwoordde Dostojeff, terwijl hij zich opnieuw in een ondoordringbare rookwolk hulde.

— Ik ben zeer verheugd over dit antwoord. Ik had u dat reeds willen vragen. Gij zoudt de politie van groot nut kunnen zijn, door onbevreesd de beide inbrekers af te wachten, waarbij wij u natuurlijk de nodige hulp zouden kunnen zenden.

— Ik weet niet wat vrees is, mijnheer, merkte Dostojeff op, terwijl hij zijn onmetelijke vuisten ophief, en wat de hulp betreft, die gij mij toezegt, die heb ik niet nodig.

— Dat begrijp ik volkomen, mijnheer hernam de inspecteur van politie, terwijl hij een veelbetekenende blik wierp op de geweldige hammen van handen van de man tegenover hem, maar gij moet het mij niet kwalijk nemen, het is voor mij wel zo veilig als ik hier een paar van mijn mannetjes in een hinderlaag leg, zij zouden dan de beide schavuiten dadelijk en ter plaatse kunnen arresteren. Op heterdaad, weet u wel.

— Zoals gij wilt, mijnheer, zei Dostojeff, maar het is anders volstrekt niet nodig, ik kan het met Serge, mijn bediende, wel alleen af.

— Daaraan twijfel ik ook geen ogenblik, mijnheer, zei Sullivan glimlachend, maar ik moet toch blijven aandringen, dat gij mij in staat stelt met enige mijnner mannen eigenhandig die geheimzin-

nige inbrekers te arresteren. Nu heb ik u voorlopig niets meer mede te delen, maar ik hoop u nog voor die tijd te ontmoeten, om de maatregelen, die wij zullen nemen, nog nader te bespreken. Mag ik weten, waar gij gewoon zijt te dineren?

— In het Hotel Cecil.

— Dat is hier een heel eind vandaan, merkte Sullivan glimlachend op.

— Dat is zo, mijnheer, antwoordde Dostojeff, terwijl hij Sullivan met een eigenaardige blik aankeek, maar ik ben niet gesteld op drukte moet gij weten. Deze stille buurt is juist iets wat mij past en nu zult gij mij wel veroorloven dat ik het maken van mijn toilet beëindig. Ik zal gaarne op de Windsor Club elke avond tot uw dienst zijn en van zes tot acht uur kunt gij mij meestal in Hotel Cecil vinden.

Sullivan stond op en boog voor de reus, die hem met een onmerkbaar knikje vaarwel zegde.

Even later stond hij weer op straat en reed hij in de politieauto snel weg.

Dostojeff begaf zich naar zijn slaapkamer, waar Serge, zijn bediende, hem reeds wachtte.

Hij trok zijn rok aan, vulde een fraaie zadellere koker met sigaren, liet zich zijn overjas aantrekken en zei, toen hij gereed was om uit te gaan, in het Russisch tot zijn bediende:

— Opblijven en op mij wachten.

Daarop verliet hij zijn woning, riep een taxi aan en liet zich naar de Windsor Club rijden.

Toen hij daar kwam, bevonden zich reeds vele leden der bekende Londense Club in de grote conversatiezaal.

Raffles, die weer met de grootste virtuositeit zijn rol als vice-voorzitter van de club waarnam, zat met Brand in een hoek van het vertrek zacht te praten.

Plotseling stootte de jonge man hem aan en wenkte met het hoofd naar de deur.

— Grote goden, wat een reus komt daar binnen, zei hij fluisterend. Kijk toch eens, Edward.

Raffles wendde zijn hoofd langzaam naar de deur en een flauwe blos steeg

naar zijn gelaat op, terwijl zijn ogen op eigenaardige manier begonnen te schitteren.

— Ja, zei hij, die Kaukasiër is van een buitengewone lengte.

— Hoe weet je dat het een Kaukasiër is? vroeg Brand verbaasd.

— Maar amice, daarvoor heb je hem toch maar aan te kijken. Hij draagt alle tekenen van het Moscovitische ras en wel een kruising van de Kalmuk en de Klein-Rus. En bovendien weet ik zeker dat het een Kaukasiër is, want ik ken zijn naam.

— O ja? Dan moet je mij aanstonds eens gauw aan hem voorstellen. Het moet interessant zijn, om met die man kennis te maken.

Raffles floot zacht door zijn tanden, voor hij antwoordde:

— O, ja zeker, zeer interessant.

— Hoe is de naam van die man?

— Iwan Dostojeff, antwoordde Raffles kalm.

Brand meende niet goed verstaan te hebben, keek Raffles met open mond aan en stotterde:

— Wat zeg je daar? Je wilt toch, hoop ik, niet beweren, dat die reus, die daar met dreunende stappen binnenkwam, de man is, die wij willen plunderen?

— Niemand anders, antwoordde Raffles doodbedaard.

— Maar... hoe komt die man dan in 's hemelsnaam hier? Het is voor het eerst, dat ik hem zie.

— Omdat ik hem geïntroduceerd heb, antwoordde Raffles, zonder een ogenblik zijn kalmte te verliezen.

— Maar wanneer is dat dan gebeurd? vroeg Brand, niet erg voldaan met deze mededeling.

— Een paar dagen geleden, juist nadat ik had uitgevonden, wie onze jongeman eigenlijk is en wat hij op zijn kerfstok heeft.

— Maar moest je hem dan eigenlijk niet bij de Engelse politie signaleren om hem te kunnen laten uitleveren?

— Mijn antwoord hierop is tweedelig, amice, ten eerste acht ik mij niet geroepen, om in dit geval de verklikker te spelen en ten tweede zal de Sovjet-

regering onze politie niet eens heel dankbaar zijn, als zij dit heerschap op deze manier terug kreeg, want je moet weten, dat al die Russische ambtenaren als klitten aan elkaar hangen en dat de minste indiscretie van een der heren onherroepelijk een dozijn anderen compromitteert.

— Goed, tot zover begrijp ik het. Maar nu het doel van je daad? Want jij doet niets, of je moet er een bepaald doel mee beogen. Waarom wilde je die man hier hebben?

— Wat een vraag. Natuurlijk om hem steeds onder mijn bereik te hebben en zijn daden te kunnen nagaan. Onze vriend Dostojeff, dat zie je wel, is in staat om een bierbrouwerspaard van de grond te lichten. Met geweld is tegen zo'n man heel weinig uit te richten en daarom is list hier het enige middel.

— Dat heb je weer prachtig voorbereid, zei Brand bewonderend. Maar stil, ik geloof waarachtig, dat onze man daar rechtstreeks op ons toestevent.

— Houd je dan goed en verraad door niets dat ik je al over hem gesproken heb.

Iwan Dostojeff had Raffles in het oog gekregen en kwam nu met dreunende stappen op hem toe.

In zijn zonderling gebroken Engels zei hij:

— Mylord, ik heb mij gehaast, gebruik te maken van de gelegenheid, die gij mij zo vriendelijk hebt aangeboden, om in kennis te komen met de voornaamste Engelse edellieden. Ik heb gehoord, dat het slechts een hoge uitzondering is, als men tot de Windsor Club iemand toelaat, die niet van adel is.

— Dat is ook zo, sir, maar iemand met uw beroemde naam heeft overal toegang. Maar sta mij toe, dat ik u mijn vriend en secretaris, mijnheer Charles Brand, voorstel.

Deze was opgestaan en boog hoffelijk voor de Russische reus, die zijn groet tamelijk onverschillig beantwoordde.

De drie heren namen daarop plaats en er ontspan zich een gesprek, waaraan langzamerhand een dozijn leden deel nam, die een voor een aan de geïntro-

duceerde vreemdeling werden voorgesteld.

In de loop van het onderhoud trad ook de bekende inspecteur van Scotland Yard, Sullivan, binnen, een der zeer weinige politieautoriteiten, die als lid van de Windsor Club geduld werden hetgeen hij nog voornamelijk aan de voorspraak te danken had van Lord Aberdeen, van dezelfde man, die hij sedert geruime tijd met zoveel hardnekkigheid en onuitputtelijk geduld, maar tot dusver steeds tevergeefs, achtervolgde.

Raffles en Brand maakten van de komst van de inspecteur gebruik om zich ongemerkt uit het pratende groepje leden te verwijderen.

— Nu moet je eens goed op die twee letten, Charles, zei Raffles fluisterend, toen de twee vrienden zich in een hoek hadden teruggetrokken.

— Op Dostojeff en Sullivan?

— Juist. Zie je ze wel dat ze vlug enige zacht gesproken woorden met elkaar wisselen?

— Ja zeker. Zij hebben het bepaald over, nu je weet wat ik bedoel.

— Over onze kleine affaire. Natuurlijk, daaraan valt niet te twijfelen. Ik geloof dat ik zuiver redeneer als ik zeg, dat de nagemaakte chauffeur, onze vriend Sullivan, dadelijk die Kaukasische Hercules op de hoogte heeft gebracht van de gevaren, die hem bedreigen.

— Zodat?

— Zodat ik nu meer dan ooit voornemens ben, mijn plannen ten uitvoer te brengen.

— Hm. Het is juist een redenering

voor jou. Heb je al een « plan de campagne » gemaakt?

— Ja, schematisch. Ik moet een foto van die Dostojeff hebben.

— Die zal niet zo gemakkelijk te krijgen zijn. Je kunt er hem moeilijk om vragen.

— Neen, dat gaat niet en ze bij hem thuis weg nemen gaat evenmin, want die man is een kwaaje rekel en hij zou achterdocht krijgen, wat juist tot iedere prijs vermeden moet worden.

— Hoe krijgen we die foto dan?

— Op deze manier: ik zal hem aanstonds uitnodigen, morgenochtend met mij een wandelrit door Hyde park te maken. Zorg daar ook te zijn, goed vermomd.

— Ah, ik meen het te begrijpen. Ik moet een foto, een momentopname van hem maken, zonder dat hij het merkt.

— Geraden. En daartoe neem je geen gewone kodak, maar de kostelijke Leica, die ons reeds vroeger dienst heeft bewezen. Maak er liever drie of vier dan een, als je er kans toe ziet.

— Best.

— Ik zal je daartoe een ongezochte gelegenheid geven, door als je ons dicht genoeg genaderd bent, de Rus om vuur voor mijn sigaret te vragen.

— Prachtig. Ik begin licht te zien.

— Ik zal hem nu even inviteren en laat ons dan maar naar huis gaan. Het is hier vrij vervelend, en de heren hebben het uitsluitend over Russische balletdanseressen. Ik begin nu de gewoonten van onze vriend al wat te kennen; hij schijnt de vooravond steeds hier door te brengen.

HOOFDSTUK V

TOEBEREIDSELEN

De volgende ochtend omstreeks tien uur stonden Raffles en Brand in de kleine salon van het huis in Cromwell street, beiden in rijcostuum gekleed, gereed om te vertrekken. De laatste had zich onherkenbaar weten te vermommen

in een weldoorvoede, grijze landedelman, met blozende wangen en zware knevel.

— Is het toestel geladen? vroeg Raffles, die bezig was zijn handschoenen dicht te knopen.

— Er zit een vers rolletje film in, voor twee en dertig opnamen.

— Mooi. Beter dan zo heel weinig. Dan zou ik maar vast vooruit gaan, want over een kwartier komt Dostojeff mij afhaken. Ga het park bij de Marble Arch binnen en volg Rotten Row, dan zal ik zo rijden, dat je ons moet tegenkomen. Je hebt dan ook schuins de zon achter je.

— Uitstekend. En nu ben ik gereed voor de expeditie, zei Brand.

— Ik heb de zwarte merrie maar voor je besteld. Het dier is niet bepaald jong meer, maar heeft dan ook het grote voordeel, dat het niet zal steigeren, terwijl je de opname maakt. Kijk, de paarden staan al voor de deur.

— Ik zal een mooie vertoning op « Bess » maken, zei Brand lachend. Nu, ik zal maar denken, dat het voor de goede zaak is. Tot straks.

— Tot straks. En let goed op.

Tien minuten later werd Raffles opgeschrikt door een bescheiden klop op de deur.

De oude kamerdienaar, Gaston, trad binnen.

— Mijnheer Iwan Dostojeff wacht u, mylord, zei hij, met zachte, omfloerste stem.

Snel greep Raffles hoed en rijzweep en verliet het huis.

Buiten wachtte zijn lievelingspaard « Soliman », een fraaie Arabische volbloed, wit als sneeuw en glanzend als zijde, met moeite in bedwang gehouden door Henderson, die al een paar malen met het ongeduldige dier op en neer had moeten draven.

Iwan Dostojeff, op een geweldig grote vos gezeten, die goed bij zijn berijder paste, groette zijn nieuwe kennis hoffelijk.

— Het is een uitgezochte dag voor een wandelrit, mylord, zei hij, terwijl hij niet zonder verbazing zag, hoe lenig Lord Aberdeen, ondanks zijn jaren, in de zadel sprong.

— Ja, onze Engelse vroegzomerdagen zijn met niets te vergelijken, antwoordde Raffles, terwijl hij de teugels in de hand nam. Hoe zijt gij aan dat monsterachtig grote paard gekomen, als ik het vragen mag?

— Ik heb het in de Tattersall van de Windsor Club uitgekozen. Vindt gij het geen goed paard?

— Het is een voortreffelijk dier, sir, alleen de grootte is opvallend.

Al koutend reden de beide ruiters nu de Cromwellstreet uit, staken Piccadilly Circus over en bereikten zo het wereldberoemde Hydepark, waar het op de Drive reeds wemelde van wandelaars en ruiters.

Zij volgden Rotten Row, die om het park heen loopt, tot Raffles eensklaps zijn paard inhield en zijn zakken doorzocht.

— Zijt gij bijgeval voorzien van lucifers, of een aansteker, sir? vroeg hij. Ik ben zo dom geweest, de mijne te vergeten.

— Welzeker, mylord, antwoordde de Rus, terwijl hij zijn paard stil liet staan.

De beide ruiters stonden nu midden op de rijweg stil, terwijl Dostojeff een lucifer aanstreek en die aan Raffles overhandigde.

Hij merkte er dan ook niets van, dat er van de tegenovergestelde kant een reeds bejaard ruiter was genaderd, die eveneens zijn paard liet stil staan, en eveneens naar lucifers scheen te zoeken.

De oude heer, die niemand anders was dan Charles Brand, wierp Raffles een snelle blik toe en knikte onmerkbaar met het hoofd.

Raffles trok nu welbehaaglijk aan zijn brandende sigaret en de beide heren vervolgden druk pratend hun rit.

Een uur later verlieten zij het park en namen op de hoek van Marble Arch afscheid van elkaar.

Raffles wendde snel de teugel en reed in draf naar zijn huis.

Brand, die zich reeds geheel had verkleed, wachtte hem met een zegevierend gelaat op.

Raffles begaf zich snel naar zijn slaapkamer en verwisselde daar zijn rijcostuum tegen een wandeltoilet.

Vervolgens begaf hij zich naar de donkere kamer, die in sousterrain was ingericht en die steeds zorgvuldig op slot was.

Hij vond daar Brand bezig enige kleine afdrukjes, niet groter dan 24 x 36

millimeter, onder de straal van een kraan af te spoelen.

Toen Raffles binnentrad, nam hij de bak van de kraan weg en trad er mede in het heldere water en bekeek het aandachtig.

— Dit is uitstekend, zei Raffles. Lijken mijn ogen op de zijne?

— Het scheelt tenminste niet veel. Maar weet je wel, dat Dostojeff bijna een halve voet groter is dan jij?

— Oho, zoveel scheelt het niet. Nauwelijks vier duim. En daar is wel wat aan te doen. Ik heb verscheidene paren laarzen, die daarvoor zijn ingericht, met zeer dikke zolen, hoge hakken en bovendien nog een duimdikke kurken onderlaag in iedere laars zelve. Neen, dat is zo erg niet. Het zou lelijker zijn, als Dostojeff zoveel kleiner was dan ik. Maak daar maar een paar vergrotingen van.

— Zal ik maar dadelijk aan het werk gaan?

— Daar zou je mij een groot genoegen mee doen.

— Er is dus haast mede?

— Grote haast, want wij gaan vanavond aan het werk.

Brand keek Raffles met open mond aan.

— Meen je, wat je daar zegt? vroeg hij.

— Ja zeker, met dergelijke dingen maak ik nooit grapjes.

— Het is een buitengewoon gewaagde onderneming.

— Ik spreek het niet tegen, maar ik zou het mezelf nooit vergeven, als ik zou dulden Sullivan te laten zegevieren.

— Ken je de inrichting van het huis?

— Ik moet bekennen van niet. Die zou ik zeker hebben leren kennen, als men mij de tijd had gegund, maar ik moet het nu maar buiten die kennis stellen.

— Zijn er veel mensen in huis?

— Voor zover ik weet alleen zijn bediende Serge.

— Ook zeker een Rus?

— En of. Een soort Kalmuk, met Chinese inslag, half dier, half mens.

— Je hangt geen erg aantrekkelijk portret van hem op. Hij is zijn meester

als een hond zo trouw?

— Ja, op zijn Russisch. Zijn meester zou van zijn huid riemen kunnen snijden, zonder dat hij, geloof ik, een kik zou geven.

— Nu, het wordt een gevaarlijk zaakje, dat heb ik al ingezien, zei Brand.

— Laat je me in de steek? vroeg Raffles verwijtend.

— Maar Edward, hoe kom je daarbij, riep Brand uit, terwijl hij de hand van Raffles greep. Als ik zeg dat het gevaarlijk is, dan bedoel ik daar toch niet mee, dat ik jou alleen die onderneming zou laten ten uitvoer brengen. Natuurlijk ga ik mee.

— Dat wist ik wel, amice, zei Raffles. Kom, wij zullen naar het laboratorium gaan, waar ik mijn zaakjes in orde kan maken, die wij voor de onderneming nodig hebben.

De beide vrienden verlieten de donkere kamer, gingen de stenen trap op, die naar de vestibule voerde en liepen deze door, tot zij de tuin bereikten, waar het tuinhuis zich bevond, onder welks vloer zich het laboratorium uitstrekte.

Zij daalden er in af en toen zij een uur later, ongezien door de bedienden, het tuinhuis weer verlieten, droegen zij ieder enkele kleine, zorgvuldig toegebonden pakjes, die zij voorzichtig naar hun kamer brachten en daar in een der muurkasten wegsloten.

De dag verliep verder rustig, de beide vrienden dineerden samen in het Hotel Cecil en begaven zich daarna weer naar huis.

— Ziezo en geef mij nu de vergrotingen eens aan, die je vanmiddag gemaakt hebt, zei Raffles, terwijl hij voor de spiegel plaats nam.

Brand verliet het vertrek, ging naar zijn eigen kamer en nam uit zijn schrijfbureau de uitstekende gelijkende portretten van Iwan Dostojeff.

Toen hij deze Raffles overhandigd had bekeek deze ze met bewondering en zei:

— Ze zijn werkelijk uitstekend geslaagd. En nu maar vlug aan het werk.

De beide vrienden waren spoedig in het moeilijke werk der vormgeving verdiept en wisselden gedurende al die tijd

geen woord.

Brand was de eerste die klaar was.

Iemand die hem een half uur tevoren had gezien, zou in de deftige grijsaard met zijn eerwaardige bakkebaarden, zeker niet de jonge blozende secretaris van Lord Aberdeen herkend hebben.

Maar hoe goed hij zich zelf ook vermomd had, hij uitte een kreet van verbazing, toen hij in de spiegel het geelaat van Raffles aanschouwde.

Daar zat Iwan Dostojeff in levende lijve.

— Maar daar valt me nog iets in, riep Brand plotseling, terwijl hij Raffles bij de arm greep.

— Wat dan?

— Hoe zul je met die bediende spreken? Die man zal niets dan Russisch verstaan.

— En daardoor zou ik in een moeilijk parket komen, denk jij? Herinner je je dan onze tocht naar de Krim niet meer, een half jaar geleden?

— Ja zeker.

— Nu, heb ik toen niet heel aardig Russisch gesproken, of ben je dat alweer vergeten?

Brand boog het hoofd.

Toen haalde hij uit zijn kamer een kleine handtas en vulde deze voorzichtig met de kleine ronde pakjes, waarmede

zij die namiddag het tuinhuis hadden verlaten.

— En nu zou ik je raden, met die tas niet al te veel te schommelen, want als de glazen bollen voor hun tijd breken, zou ons dat duur te staan kunnen komen.

— Maak je maar niet ongerust, hernam Brand lachend, ik zal er heel voorzichtig mee omgaan.

De beide vrienden waren nu geheel aan en zetten hun hoed op.

— Je hebt toch hoop ik gezorgd dat het merk uit de hoed verwijderd is? zei Raffles, terwijl hij zijn eigen hoofdedksel nog eens zorgvuldig nakeek. Zo'n hoed gaat maar al te gemakkelijk verloren en ik zie niet in, waarom men de politie meer « hints » zou geven, dan volstrekt noodzakelijk is.

— Neen, zei Brand, ik behoef er niet eens naar te kijken, ik heb mijn speciaal inbraakhoedje op.

— Fijn. Heb je je wapens in je zak?

— Mijn revolver.

— Ik heb er ook een, plus een stok met loden knop, plus een stel handboeien.

— We zijn dus voortreffelijk voorzien.

— En nu vooruit, en met goede moed.

HOOFDSTUK VI

TEN HUIZE VAN IWAN DOSTOJEFF

— Nu moeten we Henderson nog roepen, zei Brand, toen zij op het punt stonden de kamer te verlaten.

— Dat is al gebeurd, zei Raffles, hij staat al met zijn auto voor de deur, als ik mij niet vergis.

— Weet hij wat wij van plan zijn?

— Dat natuurlijk niet. Ik heb het tot beginsel gemaakt, de brave kerel zo weinig mogelijk op de hoogte te stellen van de ware aard van onze ondernemingen.

— Maar heb je hem dan in het geheel niets gezegd?

— Ik heb hem gezegd, dat hij ons daar en daar heen moest rijden en op ons moest wachten, en dat zal hij doen, daar kun je zeker van zijn.

— Maar onze vermommingen dan?

— Wel, die krijgt hij nu immers te zien?

— Maar hij zal nooit willen geloven, dat jij zijn meester, Lord Aberdeen, bent.

— O, ja, daarvoor heb ik altijd een wachtwoord, hernam Raffles en bovendien moet hij mijn stem toch dadelijk herkennen.

— Maar zal hij je dan nooit eens vragen gaan stellen? vroeg Brand peinzend.

— Dat doet hij zichzelf niet eens en hij zou zich zeker liever de tong afbijten, dan mij een vraag te doen. Hij gehoorzaamt mij eenvoudig, zonder ooit iets te vragen, zelfs zonder één verbaasde blik. Hij is zo trouw als een hond en als ik dat wil, even stom. Waarom ik iets doe, daarom bekommert hij zich niet. Dat ik iets doe, is voor hem voldoende. En als ik hem beveel, dat hij mij moet volgen, dan doet hij dat ook, al zou dat nog zoveel gevaar voor hem opleveren.

Raffles draaide nu het licht in de kamer uit en keerde zich op de drempel van de deur nog even om.

— Heb je de handschoenen, vroeg hij, zich tot Brand wendend, die hem volgde.

— Ze zitten in de binnenzak van mijn overjas.

— Dan is ook werkelijk onze hele uitrusting compleet en blijft ons niets anders te doen, dan van leer te trekken.

Zij liepen snel door de vestibule, Raffles opende de straatdeur en daar zagen zij de grote, groen gelakte auto reeds geparkeerd staan, met de reusachtige chauffeur Henderson achter het stuurwiel.

Henderson, die hem twee geheel vreemde heren uit het huis zag komen, lichte beleefd zijn pet op, maar nam verder geen notitie van hen. En het kostte Raffles toch nog enige inspanning, voor hij de brave kerel had overtuigd van zijn identiteit.

— En weet je nu nog, wat je te doen hebt? vroeg Raffles, voor zij instegen.

— Jawel, mylord. Ik moet u naar de Grosvenor Street in Hampstead brengen, naar het zeventiende huis in die straat aan mijn rechterhand. Gij zult daar binnen gaan en ik moet uw terugkomst afwachten en in die tussentijd zeer nauwkeurig acht geven op hetgeen er in de buurt van het huis mocht voorvallen. Ik mag mij tot geen enkele prijs laten attraperen en dat zal ik ook niet, daar kunt gij zeker van zijn.

— Mooi zo, zei Raffles lachend, je hebt je les goed onthouden. Rijd maar

wat vlug, want de zaken, die ik daar moet verrichten, hebben enige haast.

— Laat dat maar aan mij over, mylord, ik zal u binnen drie kwartier brengen, waar gij zijn moet.

Indedaad reed de Rolls Royce even later in snelle vaart door de straten van Londen en nog binnen de tijd, door de chauffeur genoemd, stopte de auto voor het tamelijk afgelegen huis.

— Rijd een klein eindje op, zei Raffles fluisterend, nadat hij was uitgestapt, zodat de voorbijgangers, al zijn het er ook niet veel, niet zien, dat je juist voor dit huis stopt.

— Kom mee, Charles, en blijf goed in je rol, het moeilijke begint nu.

De beide vrienden traden snel door de kleine voortuin, die zich voor het huis uitstreckte, terwijl de auto een paar huizen verder naast het trottoir parkeerde.

Raffles haalde een sleutel uit zijn zak en stak die in het slot.

— Hoe kom je in 's hemelsnaam aan die sleutel? vroeg Brand verbaasd.

— Heel eenvoudig, ik heb een paar avonden geleden een wasafdruk van het slot gemaakt. Lieve hemel, als het vak niet meer moeilijkheden opleverde.

Na deze woorden te hebben gezegd, draaide de buitendeur op haar hengsels en traden de beide vrienden onverschrokken binnen.

In de vrij kleine vestibule van het huis brandde een enkele elektrische lamp in een prachtige Moorse lantaarn, die aan drie koperen kettingen van de zoldering hing.

Geen geluid was in het hele huis te horen.

— Bewoont hij dit hele huis alleen? vroeg Brand fluisterend.

— Ja, antwoordde Raffles, maar het is niet zo erg groot, dat kun je wel aan de vorm van deze vestibule zien en nu geen woord meer, of het moet gericht zijn aan Iwan Dostojewitsch, denk daaraan.

— Ik kan toch zeker Engels tegen je praten?

— Natuurlijk, en dat is voor ons juist heel gemakkelijk, want die bediende verstaat geen stom woord van de Engelse taal, wij kunnen dus alles zeggen wat

wij verkiezen, waar hij bij is.

— Hoe zullen we hem onschadelijk maken?

— O, met een voorgehouden revolver en een paar handboelen, in combinatie met een doek voor de mond, doen we al een heleboel.

— Waarschuwt Henderson, als er onraad dreigt?

— Ik heb hem gezegd, dat hij op de bekende manier moest fluiten, als iemand hier het huis binnengaat, dat is alles. En nu naar boven.

Met dreunende stappen begon Raffles de trap te beklimmen, terwijl Brand hem volgde.

Nu betraden zij het vertrek, waar de bewoner gewoon was zich bij voorkeur op te houden, en dat waarschijnlijk als woonkamer diende.

Hier maakte Raffles licht en daarop wierp hij, alsof hij volkomen thuis was, zijn regenjas af.

— Ga nu maar op je gemak zitten, George, zei hij.

En nu gelek zijn stem sprekend op die van de Rus.

— Waar zou de bediende uithangen? vroeg Brand, ik heb nog niets gezien of gehoord.

— Misschien zit hij wel in de bediendekamer. Wij zullen eens gaan kijken.

Hij drukte op een bel naast de deurpost en even later naderden de haastige schreden van de Russische bediende.

Er werd op de deur geklopt en Serge trad binnen.

Men kon duidelijk zien, dat hij geslapen had, want zijn ogen knipperden schuw tegen het licht.

Raffles was dadelijk geheel in zijn rol.

— Waar zit je, schurk? schreeuwde hij woest. Hoe komt het, dat je me niet ontvangt, als ik terugkom?

— Heer... stamelde de man sidderend, terwijl hij Raffles aankeek als een geslagen hond, ik wist niet, dat gij zo gauw zoudt terugkomen.

— Dat doet er niet toe, riep Raffles uit, je slaapt in mijn dienst niet, hoe dikwijls heb ik je dat gezegd? Vooruit, breng Wodka en sigaren, mijnheer blijft

bij mij.

— Neem plaats, George, zo wendde hij zich tot Brand, de Engelse taal gebruikend.

Bevend over al zijn ledematen, verwijderde de bediende zich.

Na enige tijd trad Serge weer binnen met in de ene hand een fles, in de andere hand een blad met twee glazen en een kistje sigaren dragend.

— Zet het daar maar op tafel, zei Raffles op ruwe toon.

Serge trad met gebukt hoofd en gebogen schouders naar de tafel om daarop de verversingen neer te zetten.

Onhoorbaar sloop Brand naar de deur en draaide deze op slot.

Serge keek schuw om, teneinde naar de oorzaak van dit zonderlinge geluid te zoeken.

Maar daarbij keek hij recht in de glanzende loop van een zware revolver, die Raffles hem voorhield.

Het gelaat van de bediende werd doodsbleek en zijn knieën knikten.

— Wat wilt gij, heer? Wat heb ik misdaan?

— Je hebt niets misdaan, antwoordde Raffles, en ik wil niets anders van je, dan dat je je volstrekt niet verweert en vooral niet probeert om te ontvluchten of alarm te maken, want dan zou het je slecht vergaan.

Het gelaat van de bediende vertrok op krampachtige wijze.

Eindelijk kon hij schor van woede en angst, met moeite uitbrengen:

— Gij zijt mijn meester niet.

— Neen, gelukkig niet, antwoordde Raffles bedaard, wie ik wel ben, doet er niet toe, de hoofdzaak is dat ik hier ben, met een doel, dat je aanstonds begrijpelijk zal worden. Ga daar in die leunstoel zitten.

Hij wees naar de zware leunstoel in een hoek van het vertrek, voor een klein divantafeltje geschoven.

Aarzelend keek de bediende om zich heen.

Zijn blikken gleden schuw naar de deur, als die van een wild beest, dat pas in zijn kooi is opgesloten.

Maar daar zag hij Brand staan, die achteloos met zijn revolver speelde, of-

schoon hij hem geen ogenblik uit het oog verloor.

Knarsetandend van machteloze woede, maar gedwee, liep de bediende schoorvoetend op de leunstoel toe.

— Een paar boeien hier, George, riep Raffles uit en een flink eind touw om onze vriend vast te binden. Vluggen wat, want veel tijd hebben wij niet.

Brand haalde een paar sterke stalen boeien uit zijn zak en het volgende ogenblik waren de polsen van de bediende achter zijn rug onverbreekbaar aan elkaar verbonden, waarna hij op de zetel vastgebonden werd.

Daarna haalde Brand een prop linnen uit de kleine tas, die hij had meegebracht, duwde die zonder veel omslag in de mond van het slachtoffer en bevestigde daaroverheen een brede, zwarte doek.

— Ziezo, dat is klaar, riep Raffles uit, en nu maar eens gauw op onderzoek uitgegaan.

De beide vrienden verlieten het vertrek, gingen door de rookkamer en bereikten de slaapkamer, waar zij het licht ontstaken.

— Ik zie al een kleine brandkast, riep Raffles.

Hij knielde er bij neer en onderzocht snel, maar zeer nauwkeurig het slot.

— Dat zal wel lukken, riep hij verheugd uit. Het slot openkrijgen zal niet gaan, denk ik, maar de deur sluit niet precies, en ik kan door de kier heel duidelijk de schoten van het slot zien. Geef mij de tas maar eens gauw aan.

Brand kwam met de tas aandragen en Raffles haalde daaruit een wonderlijk gevormd voorwerp, een van zijn geniale uitvindingen, dat hij voor de kast op de grond plaatste en met enkele schroeven stevig in de vloer bevestigde.

Hij draaide even aan een soort zwenkel, die aan een klein drijftrad bevestigd was, dat op zijn beurt een uiterst dunne cirkelzaag in beweging bracht, die uit het fijnste Bessemerstaal vervaardigd was.

Hij schoof het bovenstel van deze vernuftige inrichting nu zo ver vooruit, dat de papierdunne cirkelzaag tussen de stalen deur van de brandkast

en de sponning schoof en zei toen tot Brand:

— Zo, druk jij de zaag nu stevig tegen de schoten aan. Hier is olie, houd de zaag goed nat.

Brand drukte met beide handen uit alle macht de zaag tegen de schoot van het slot en Raffles bracht het drijf wiel in beweging.

Dadelijk ontstond 'n nauwelijks hoorbaar, fijn, krassend geluid en men kon de staaldeeltjes van de schoot als een fijne stofregen uit de spleet van de brandkast zien neervallen.

— Het gaat uitstekend, mompelde Raffles. De bovenste is al voor de helft doorgezaagd, geef nog maar eens wat olie.

De cirkelzaag deed haar plicht en binnen tien minuten was de bovenste schoot doorgezaagd, als ware hij van hout geweest.

— Nu de onderste, riep Raffles uit.

Brand trok de zaag terug en duwde haar enige decimeters lager op de onderste schoot.

Ook deze was binnen enkele minuten doorgezaagd.

— Ziezo, dat is klaar, pak jij het toestel nu maar even in, dan zal ik de kast eens onderzoeken.

Raffles trad op de kleine kast toe, greep de knop van de deur en kon deze nu met het grootste gemak openen.

— Zo, dat ziet er goed uit, riep hij, verheugd. Je hebt goed gezien, Charles, ik geloof dat mijnheer de Kaukasiër hier zijn bijeen gestolen fortuin bewaart. Ha, daar zie ik ook papieren.

Raffles stak de hand in de kast en haalde er achtereenvolgens een twintigtal rollen gouden roebels, enige pakken bankbiljetten en effecten uit, die hij snel in de kleine handtas borg, die Brand had medegenomen.

— Daar liggen nog meer papieren in, zou ik zeggen, zei Brand, die de zaag uit elkaar had genomen en weer had ingepakt.

Zwijgend stak Raffles de hand opnieuw in de kast en haalde er een aantal documenten uit, die hij snel begon door te lezen.

— Wel, vroeg Brand nieuwsgierig, na-

dat hij enige tijd had toegekeken. Staat er wat biezonders in die papieren?

— Voor ons is het niet zeer belangrijk, antwoordde Raffles, maar voor onze vriend de Kaukasiër zeer zeker, ik blijk mij in zijn persoon ook vergist te hebben, bij het inwinnen van mijn informaties.

— Hoe zo dan?

— De man heet niet Iwan Dostojeff, en het geld, waarvan ik vermoedde, dat hij het « verduisterd » had, is kortweg gestolen. Hier, deze documenten wijzen het duidelijk aan, ik zal zo vrij zijn ze in mijn zak te steken.

Raffles voegde de daad bij het woord en stak de papieren in de binnenzak van zijn jas.

Daarop duwde hij de deur van de kast weer dicht en stond op, terwijl hij het stof van zijn knieën klopte.

— Heb je er helemaal geen juwelen in gevonden? vroeg Brand.

— Neen. Dat verwondert mij wel een beetje, want dergelijke mensen schijnen altijd dol te zijn op schitterende voorwerpen.

— Ja, dat komt mij ook vreemd voor. Wij zullen nog eens elders rond zien.

— Hebben wij nog tijd?

— O, nog minstens een uur. Ik heb het daareven tien uur horen slaan.

— Nu, dan kunnen we nog wel even zoeken, meende Brand. Misschien is hier ergens wel een geheim vak in de wand.

— Neem jij dan die muur maar, zei Raffles, bij de wastafel daar. Dan zal ik deze voor mijn rekening nemen.

Beiden begonnen nu al kloppend en wrijvend over het behang met waar kat-tengeduld te zoeken.

Na een kwartier riep Brand uit:

— Ik geloof dat ik al iets gevonden heb.

Raffles liep snel op hem toe en vroeg nieuwsgierig:

— Waar dan?

— Hier dicht bij het raam. Ik kon overal het behang enigszins indrukken, maar op deze plek gaat het niet.

— Heb je nergens een spleet ontdekt.

— Neen, maar laat je elektrische lamp even vlak bij het behang schijnen, dan zal ik tegen het licht inkijken.

Raffles ontstak zijn elektrische zaklantaarn en verlichtte nu het behang, terwijl Brand zich voorover boog en langs het papier keek.

— Daar zie ik al wat, riep hij na enige ogenblikken uit. Maar de spleet is zo smal, dat ze nauwelijks te zien is.

— Steek je mes er dan tussen, zei Raffles.

Brand haalde zijn zakmes uit de zak en had na lang zoeken eindelijk de plek gevonden, waar hij de punt van het mes een paar millimeters kon insteken.

Hij bewoog het nu op en neer, totdat het ergens op stuitte.

Plotseling sprong nu het deurtje van het verborgen vak met een scherp geklik van metaal open.

Maar op hetzelfde ogenblik riep Raffles met doordringende stem:

— Op zij, Charles.

Brand wierp zich achteruit en op datzelfde ogenblik kraakte een revolver-schot.

Van een grote Venetiaanse spiegel tegenover het verborgen kastje, vielen de scherven op de grond.

— Wat was dat? vroeg Brand doodsbleek.

— Heel eenvoudig een revolver, waarvan de trekker werd overgehaald door het openvliegen van dit deurtje. Het is een groot geluk, dat we er zo zijn afgekomen, waarschijnlijk is de inrichting niet naar behoren gemaakt.

— Zou men het schot buiten niet gehoord hebben? riep Brand op zachte toon.

— Dat is niet waarschijnlijk. Het huis is hier afgelegen, wij zijn hier op de derde verdieping, en er hangen, zoals je ziet, dikke gordijnen voor de ramen.

Onder het spreken had hij met een kniptang het ijzerdraad doorgeknipt dat aan de trekker van de revolver was bevestigd, waarvan de loop nog steeds dreigend naar buiten wees en stak nu de hand onder het gevaarlijke wapen door, om het geheime kastje af te zoeken.

Hij haalde er nog een groot aantal bankbiljetten uit, benevens een verzegelde enveloppe, die hij in zijn zak liet glijden.

— Zo, amice, zei hij, dat zal wel zowat alles zijn. Wij zullen het zekere voor het onzekere nemen en nu maar verdwijnen. Ik kan je verzekeren, dat de buit niet mis is geweest, want ik heb hier in mijn hand een lederen zakje en op het gevoel zou ik zeggen, dat zich daarin een groot aantal diamanten of andere edelgesteenten bevinden.

Snel stopten zij al het geroofde in hun zakken, draaiden het licht in de kamer uit en begaven zich door de rookkamer weer naar het vertrek, waar de bediende nog altijd op zijn stoel vastgebonden zat.

Raffles en Brand pakten hun buit met de grootste zorgvuldigheid in de handtassen, die zij hadden medegebracht.

Juist waren zij daarmee klaar, toen een zachte, zonderlinge fluittoon door de nacht klonk.

De beide mannen hieven het hoofd op en keken elkaar zwijgend aan.

Zij ijlden beiden naar het venster, nadat Brand het licht had uitgedraaid, zodat zij van buitenaf niet te zien waren.

Raffles sloeg het dikke overgordijn een weinig terzijde en wierp een blik op straat.

Dadelijk trok hij het hoofd terug.

— Daar komt Sullivan aan met zes man.

— Alle duivels.

— Zij zijn nu al bij het hek.

— Komen zij allemaal binnen?

— Neen, hij plaatst er twee bij het hek, en twee anderen stuurt hij weg, zeker naar de achterzijde van het huis.

— Het wordt warm.

— Heet!

— Zie je Henderson met de auto?

— Heel in de verte. Hij is zeker een eindje opgereden, na te hebben gefloten, uit vrees, dat de naderende agenten achterdocht zouden krijgen. Tegen zeven man kan hij natuurlijk niet op.

— Maar wat komt Sullivan in 's hemelsnaam hier doen?

— De enige oplossing is deze: hij komt eenvoudig nu reeds het huis bewaken.

— Dat is wel héél vroeg.

— Ja, maar Sullivan is een voorzichtig man, die de dingen goed en grondig doet. En denk om ons bezoek aan zijn huis. Stil, daar komt hij met twee mannen over het tuinpad.

— Wat doe je?

— Hem ontvangen.

— In deze vermomming?

— Heb ik dan tijd om mij te verkleeden?

— Hij zal de gebonden bediende vinden

— Vooreerst komt hij niet verder dan de rookkamer. De gangdeur van de woonkamer is op slot.

— Ik hoor een sleutel in het slot.

— Neem dan vlug de wodka en de sigaren weg en zet ze in de rookkamer.

Brand deed wat hem gelast was, terwijl Raffles nog een laatste blik door de kier van het gordijn wierp.

— Henderson komt langzaam terug rijden, fluisterde hij.

— Waar laten we de tassen?

— Voorlopig in de woonkamer. Die bediende is toch onschadelijk. Maar neem er de twee bewuste pakjes uit; ze zullen nodig zijn.

HOOFDSTUK VII

EEN GEWAAGD SPEL

Ternauwernood zaten Raffles en Brand kalm aan een rooktafeltje, ieder voor een glas wodka en ijverig aan een reusachtige sigaar trekkend, of er werden naderende voetstappen in de gang

gehoord.

Raffles stond vlug op, ging naar de deur en opende die wijd.

— Wel, mijnheer Sullivan, riep hij uit, de bulderende stem van Dostojeff

voortreffelijk nabootsend, dat noem ik ijver. Kom binnen, wat ik u verzoeken mag. Weliswaar is uw tocht tevergeefs geweest, want ik heb niets verdachts kunnen ontdekken, maar niettemin zult gij mij niet weigeren, een glas voortreffelijke wodka uit de Oeral met mij te ledigen.

Sullivan trad langzaam de kamer binnen.

Zijn gelaat vertoonde kentekenen van de grootste verbazing.

— Mijnheer Dostojeff stamelde hij, ik beken dat ik zeer verbaasd ben. Ik verlaat u nog geen uur geleden in de Windsorclub, ik gun mij slechts de tijd om op uw verlangen, zes man aan Scotland Yard te gaan afhalen en rijd vliegensvlug met onze snelste auto hierheen, dat wil zeggen tot aan het begin van de straat, om geen nodeloos lawaai te maken voor geval hier werkelijk iets niet in orde mocht zijn en als ik hier kom, vind ik u kalm in uw rookkamer zitten. Het is verbazend.

— Ha, ha, mijn waarde inspecteur, riep Raffles joviaal uit. Ik wilde mij maar eens overtuigen, of de Londense politie inderdaad zo uitstekend georganiseerd en zo bij de hand is, als men ze mij steeds heeft afgeschilderd. En laat mij u nu even mijn vriend George Ross voorstellen, die ik hier, wachtend op mij heb aangetroffen.

Brand boog stijf en zwijgend voor de jonge inspecteur, die hoffelijk terugboog.

— Dus ik behoef niet eens te vragen of hier alles in orde is? vroeg Sullivan.

— In de meest volmaakte orde. En daarom verzoek ik u nogmaals, een glas met mij te drinken.

— Mijnheer Dostojeff, ik zou gaarne aan uw vriendelijke uitnodiging gevolg geven, maar nu ik hier alles in orde bevind, mag ik mijn mannen niet langer dan volstrekt nodig is, aan de dienst onttrekken. Ik zal dus afscheid van u moeten nemen, in de hoop dat ik hier morgenavond eveneens een vruchteloos bezoek zal brengen, al zou ik voor mij persoonlijk zeer gaarne die geheimzinnige boosdoener in handen krijgen.

Raffles' ogen schitterden. Hij had niet

gedacht, de onwelkome bezoeker zo snel en gemakkelijk weer kwijt te raken.

— Nu, dan blijft gij mij een bezoek schuldig, riep hij met een daverende lach uit. En als gij...

Een doffe, zware slag in de aangrenzende woonkamer, deed hem onverhoeds ophouden.

Een korte stilte...

— Wat was dat? vroeg Raffles op gesmoorde toon, ofschoon hij direct begreep, dat de Russische bediende kans had gezien, zich met stoel en al omver te werpen, teneinde aldus de aandacht te trekken van de inspecteur, wiens stem hij duidelijk hoorde.

— Er valt in die kamer een zwaar voorwerp op de grond, antwoordde Sullivan op eigenaardige toon, terwijl hij de blik strak op de gewaande Rus gevestigd hield.

De twee agenten waren langzaam naderbij gekomen en stonden nu in de kamer.

— Zoudt gij niet eens gaan kijken, wat die vreemde slag betekende, mijnheer Dostojeff? vroeg Sullivan op afgemeten toon, de blik geen seconde afwendend van het gelaat van de reus tegenover hem.

— Ik geloof niet, dat dit nodig is, antwoordde Raffles koel.

— Maar...

— Misschien hebben wij ons verbeeld, dat er iets viel.

— Meent gij?

— Ik ben er bijna zeker van.

Sullivan beet zich op de lippen en vroeg toen plotseling:

— Mag ik vragen, waar uw bediende Serge is? Wij zijn hem nergens tegengekomen.

— Ik heb hem uitgezonden om een paar boodschappen te doen...

Weer een stilte vol onuitgesproken, maar gespannen dreiging.

Toen nam Sullivan opnieuw 't woord. Op doffe toon zei hij:

— Als gij het niet de moeite waard acht, mijnheer... Dostojeff, of wie gij anders moogt zijn, om in uw eigen belang onderzoek te doen naar de oorzaak van die slag, dan zal ik zelf... Wilson en Garrick, zo wendde hij zich tot de

twee agenten, ga over de gang naar de kamer hiernaast, en kijk wat het is.

De twee agenten salueerden en gingen de kamer uit.

Nauwelijks waren zij weg of Raffles riep zacht tot Brand in een taal die Sullivan niet verstond, ofschoon deze er heel wat kende:

— Maskers voor en deur op slot.

In een oogwenk hadden de beide mannen een soort rookmasker voor hun gelaat bevestigd, dat met één enkele handgreep op zijn plaats zat.

Het volgende geschiedde in het tiende van de tijd, nodig om het te beschrijven:

Brand, die reeds ongemerkt de deur was genaderd, ijlde er heen en draaide de sleutel om, voor Sullivan het kon verhinderen.

Deze bracht zijn hand naar zijn zak. Een stalen revolverloop blonk...

Maar Raffles had het gebaar gezien en sloeg de inspecteur het wapen uit de hand, dat zonder geraas op het dikke tapijt viel. Tegelijkertijd haalde hij met de vrije hand een paar van de geheimzinnige pakjes uit zijn zak, die hij tegen een tafelpoot wierp, zodat zij met een zwakke knal barstten.

Onmiddellijk verspreidde zich 'n dichte, verstikkende rook in het vertrek.

Sullivan wilde schreeuwen, maar Brand drukte hem de hand op de mond.

Het volgende ogenblik zakte de inspecteur als een zak zout bewusteloos in elkaar.

Op dat ogenblik werd er op de gangdeur gebonsd.

— De deur is op slot, sir, schreeuwde een der agenten. Doe ons maar open, dan kunnen wij er door de andere deur in.

— Dat behoeft niet, mannen, riep Raffles door het gaas van zijn masker, waarbij hij zo bedrieglijk de stem van Sullivan nabootste, dat Brand verschrikt naar zijn revolver greep. Ik heb de twee schurken in mijn macht. Loop als de bliksem naar de dubbele post achter het huis en breng de twee anderen hier. Ik heb de ellendelingen met mijn revolver in bedwang. Vlug wat, de vogels zijn geknipt.

— All right, sir, klonk de stem achter de deur, waarna de twee vrienden, met kloppend hart, de twee agenten hoorden wegsnellen.

— Zo, dat is al heel wat gewonnen, bromde Raffles verheugd. Nu gauw met onze vriend naar de slaapkamer; ik zou voor geen geld willen, dat hij zou stikken. Zet alle tussendeuren en de ramen die niet op straat uitzien, open.

Raffles en Brand droegen eerst de bewusteloze inspecteur naar de slaapkamer, waarop de jonge man alle deuren ging openen, zodat de bedwelmende rook langzaam wegtrok.

— Een prachtig middel, niet? vroeg Raffles, toen Brand teruggekeerd was.

— Uitstekend. Maar wat doe je daar? riep Brand verbaasd uit. Leg je je vermomming af?

— Ja. Trek Sullivan eens als de maan zijn uniform uit. Hij blijft nog wel een kwartier buiten westen en geef mij dan mijn schminkdoos eens aan.

— Wat ben je van plan?

— Dat zul je zien.

Raffles wierp snel pruik en knevel af, ontdeed zijn gelaat van de bruine laag en begon zich opnieuw te vermommen, Sullivans gelaat aandachtig bestuderend.

— Ik ben er achter, riep Brand vrolijk uit.

— Ah... goed zo.

— Maar de agenten?

— Ze moeten om de hele achtertuin lopen en die is vrij groot... en bovendien drie trappen op en af... gauw, de uniform. Trek Sullivan mijn rok aan... uitstekend. Nu krijgt hij nog die mooie zwarte pruik op... nu een bruin tintje en nu de snor. Het begint er al wat op te lijken.

Inderdaad, onder de vaardige handen van de twee vrienden begon het gelaat van de bewusteloze Sullivan al veel te gelijken op dat van de Rus, Iwan Dostojeff.

— Het is wel niet zo goed als mijn vermomming, zei Raffles, maar het is in ieder geval voldoende.

— Dat denk ik ook.

Binnen enkele ogenblikken was de verandering geheel voltrokken: Raffles

was Sullivan, Sullivan was Iwan Dostojeff.

— Nu komt het er nog op aan, om hem zonder opschudding weg te krijgen, zei Brand. Hoe denk je dat aan te leggen?

— Gemakkelijker dan je denkt.

— Maar de agenten, die aanstonds terug komen, zullen zich afvragen, hoe het mogelijk is, dat die Rus bewusteloos is geworden.

— Dat zullen zij niet, antwoordde Raffles, om de eenvoudige reden, dat hij dan niet meer bewusteloos zal zijn. Ik heb hem een doek om de mond gebonden, wat ik bij deze doe om hem het schreeuwen te beletten en wat jou betreft, jij bent zo geschrokken van mijn revolver, dat je zelfs geen kík hebt durven geven.

— Nu, ik laat het aan jou over, zei Brand, maar het fijne begrijp ik er nog niet van.

— Dat zul je aanstonds wel te weten komen. Stil, ik geloof, dat zij daar terugkomen. Trek je handschoenen aan.

Zonder tijd te verliezen door een verklaring van dit bevel te vragen, trok Brand een paar vleeskleurige gummi handschoenen aan, terwijl Raffles zijn voorbeeld volgde.

Sullivan was inmiddels bijgekomen en keek met verwilderde ogen rond.

Raffles greep hem met kracht onder de arm en bracht hem naar het rookvertrek.

De arme inspecteur van politie meende te dromen en deed niets anders dan zijn gewaande dubbelganger aanstaren.

Hij kon echter in het geheel geen geluid geven, want dat werd hem belet door de dikke doek, die Raffles over zijn mond had gebonden.

— Ziezo, zei Raffles, zorg dragende, dat hij zijn stem zoveel mogelijk onkenbaar maakte, nu zal de comédie worden beëindigd door onze geachte opponent een stel extra fijne, officiële handboeien aan te doen.

Hij voegde de daad bij het woord en een ogenblik later zag de stom verwonderde Sullivan, die niet wist of hij waakte of droomde, zijn beide handen in een paar glinsterende boeien gevat, zoals hij

ze zelf zo menigmaal had gebruikt om boeven en misdadigers van allerlei aard onschadelijk te maken.

— Ja, ik begrijp, dat gij een weinig verbaasd zijt, zei Raffles fijntjes. En dat zoudt gij waarschijnlijk nog meer zijn, als gij op het ogenblik eens uw eigen gezicht kondt zien. Maar ik wil u niet in nodeloze spanning laten... zie hier.

Raffles trad snel op de dam tussen de beide ramen toe en nam een kleine spiegel van fraai geslepen Venetiaans glas in een ivoren lijst gevat van de muur.

Hij trad met het kostbare voorwerp op Sullivan toe en duwde het deze onder de neus.

Zelfs de bruine sminklaag op het gelaat van Sullivan was niet in staat om de bleekheid te verbergen, die zich over zijn trekken verspreidde, toen hij het gezicht van de Rus in de spiegel zag.

Hij rukte woedend aan zijn boeien en trachtte de touwen te verbreken, waarmede Brand uit overmaat van voorzichtigheid zijn armen tegen het bovenlijf had vastgebonden.

— Stil, daar zijn zij, riep Raffles plotseling uit.

Hij legde nu de spiegel snel neer en nam zijn revolver ter hand.

— Ga nu naast hem staan, Charles, fluisterde hij bevelend en denk er om, ik heb je betrekkelijke straffeloosheid toegezegd, omdat je er in hebt toegestemd het geheim van je medeplichtige te verraden. Opgelet, daar zijn zij.

Op dat ogenblik lieten zich inderdaad in de gang zware stappen van de toesnellende agenten horen.

Een hunner klopte op de deur en riep:

— Daar zijn wij, chef.

— Uitstekend. Wacht even, dan zal ik open doen.

Raffles verhief nu zijn stem steeds die van Sullivan nabootsend, alsof hij zich tot de beide gevangenen wendde.

— Geen beweging, of het zou jullie berouwen.

Daarop ging hij op de deur toe en opende deze snel.

— Kom binnen, mannen, beval hij.

De vier agenten traden binnen.

— Heeft de post achter de tuin iets bijzonders waargenomen? vroeg de nagemaakte Sullivan.

— Neen, chef, antwoordden de mannen tegelijk.

— Dat dacht ik wel, want met deze twee heerschappen hebben wij eindelijk de geheimzinnige onbekende en zijn helper gearresteerd, die mij reeds maanden lang en onze chef Inspecteur Baxter reeds sedert jaren het leven zo zuur maken.

— Een prachtige vangst, meneer Sullivan, riep een der agenten verheugd uit.

— Dat zou ik menen, riep de gewaande Sullivan.

— Maar hoe hebt gij het klaarspeeld om die twee heren in bedwang te houden? riep een andere agent vol bewondering uit.

— Ja, beste vriend, dat heb ik met zachtheid gedaan gekregen, omdat geweld mij hier aan het kortste einde zou hebben doen trekken. Dat Russische heerschap daar is een gevaarlijk sijnjeur, ik behoef niet eens te zeggen, dat het niet de echte Iwan Dostojeff is, maar de Grote Onbekende. Maar zijn metgezel, deze zogenaamde eerwaardige grijsaard, luisterde weldra naar rede en heeft mij toezegging gedaan, als Kroongetuige op te treden.

— Dat hebt gij prachtig bedacht, mijnheer, riep een der agenten uit.

— Ik geloof waarlijk niet, dat het zo kwaad was, antwoordde Raffles met geveinsde nederigheid, maar nu moet er spoed gemaakt worden. Hiernaast ligt een medeplichtige van de Grote Onbekende, gebonden op een stoel, de man heeft de zaak op het laatste ogenblik willen verraden en zou daarvoor juist door die lage schurk daar gestraft worden. Twee uwer gaan aanstonds naar binnen, maken die man los en voeren hem weg.

— All right, mijnheer Sullivan, riep de agent, die steeds het woord had gevoerd, terwijl hij zich gereed maakte de andere kamer binnen te gaan.

— Gij tweeën brengt deze nagemaakte Rus naar beneden, terwijl ik zelf mij

wel met deze edele grijsaard zal bezig houden.

De twee agenten traden op Sullivan toe, deze rukte als een waanzinnige aan zijn boeien en trachtte zich te bevrijden van de doek, die over zijn mond gebonden was.

En deze pogingen tot verzet waren uit de aard der zaak zo natuurlijk, dat de beide ordebewaarders er geen ogenblik aan twiïfelden, of zij hadden hier met de Grote Onbekende te doen.

— Ik kan mij niet begrijpen, waarom gij u zo te weer stelt, mijnheer, zei Raffles. Twiïfelt gij er misschien aan, of ik wel het recht heb om u te arresteren?

Sullivan, die begreep, dat zijn tegenstand hier nutteloos was, knikte haastig enige malen met het hoofd, terwijl hij herhaaldelijk met zijn ogen van de agenten naar zijn vijand wenkte.

— Ja, ja, ik begrijp wat gij bedoelt, zei Raffles. Ik zou mij wel eens verkleed kunnen hebben, nietwaar? Laat ik u dadelijk hieromtrent geruststellen.

Raffles bracht de hand snel in de binnenzak van zijn uniform en haalde er een gedrukt formulier uit, dat hij Sullivan onder de neus duwde.

Deze wierp er een blik op en weer rukte hij woedend aan zijn boeien.

Raffles had hem het bevel tot inhechtenisneming laten zien, dat hij de dag tevoren uit de chauffeursjas van de inspecteur had weggenomen, en waarin hij de namen en de datum eenvoudig had veranderd, en wel zodanig, dat er van het bedrog niet het minste te merken viel.

— Gij ziet dat het bevel tot inhechtenisneming volmaakt in orde is, mijn waarde heer, zei Raffles spottend. Nu weg met hem, wij hebben nog méér te doen.

— Zijt gij zeker, chef, dat gij het alleen met deze kunt klaren?

— O, ja, wel met een heel leger van zulke lafaards, riep Raffles op minachtende toon uit. En vooruit nu, op dat de hele bende nog voor middernacht op Scotland Yard wordt gebracht.

HOOFDSTUK VIII

DE VLEK OP HET VENSTERKOZIJN

Twee van de agenten traden de aangrenzende kamer binnen, bevrijdden de bediende van de touwen, die hem diep in het vlees sneden, hielpen hem overeind en lieten hem in de rookkamer.

Nauwelijks had de Russische bediende de gewaande Dostojeff gezien of hij wilde op hem toevliegen en de twee agenten hadden de grootste moeite om hem tot bedaren te brengen en hem de boeien aan te doen.

— All right, breng hem nu maar naar de auto, vervolgde Raffles. Die is immers aan het begin van de straat geparkeerd?

— Dat hadt gij zo bevolen, mijnheer Sullivan, zei een der agenten.

— Dat is waar. Vooruit dan maar.

— Maar wij zullen niet allen plaats vinden in de politieauto, mijnheer, merkte een der agenten op.

— Dat is niets, merkte Raffles met een klein glimlachje op, ik hoor voortdurend taxi's voorbijgaan en zal er gauw genoeg een gevonden hebben.

De tocht naar de huisdeur nam een aanvang.

Sullivan verzette zich hevig, maar het baatte hem niets. Hij werd de trap afgesleurd en de voordeur uitgeleid.

Voor het hek van de voortuin stonden nog altijd de twee agenten op post.

Zij stelden zich in postuur, maar « Sullivan » riep hun reeds uit de verte toe:

— Alles is in orde mannen, ga de auto maar vast halen.

De twee agenten snelden weg en even later verschenen de twee felle koplampen van de politieauto, die met lopende motor voor het huis stopte.

— Zo, laadt het vrachtje nu maar in, en als de duivel naar Scotland Yard. Ik kom daar aanstonds, nadat ik deze sinjeur, die niet meer als gewoon arrestant behandeld mag worden, voor de rechter-commissaris heb gevoerd. Ga nu.

Ondanks zijn hevig verzet werd Sullivan in de auto getrokken, die dadelijk daarop wegreed.

Even keken Raffles en Brand de auto zwiingend na, toen verscheen er een raadselachtig glimlachje op het gelaat van de Grote Onbekende.

Maar Brand was minder kalm aangelegd en barstte midden op straat in een hartelijk gelach uit.

— Dit is de prachtigste truc, die je in lange tijd heb uitgehaald, Edward, riep hij uit.

— Ik ben blij, dat mijn optreden in je smaak gevallen is, antwoordde Raffles kalm. Maar we zijn er nog niet, nu als de bliksem naar boven om onze tassen te halen en nog een ander klein werkje te verrichten.

Zij snelden naar boven en drukten in de verschillende vertrekken hier en daar hun handen op de meubelen en vooral op de vensterkozijnen, die tamelijk stoffig waren.

Daarop namen zij de buit bijeen en daalden snel de trap weer af.

Henderson stond vlakbij met de auto te wachten.

De beide vrienden stapten in en Raffles beval zijn chauffeur naar het huis in Cromwellstreet te rijden.

Wel verre van ook maar door het minste teken zijn verbazing over het veranderd uiterlijk van zijn meester te kennen te geven, schakelde Henderson, nadat hem het wachtwoord was medegedeeld, eenvoudig de motor in, die de auto in beweging bracht.

Drie kwartier later zaten de beide stoutmoedige mannen, Lord Aberdeen en diens secretaris, veilig in de bibliotheek van hun huis, achter een glas dampende cognacgrog en met een fijne Turkse sigaret in de vingers...

Intussen reed de auto met duizelingwekkende vaart naar Scotland Yard.

Toen de auto het grote gebouw van

Scotland Yard bereikt had, kreeg Sullivan een ruwe duw in de rug van een der agenten.

— Vooruit, heilige Aloïsius, stap uit.

Lijdelijk stapte Sullivan uit de auto, wel enigszins tot verbazing van de agenten, die hem met zo weinig omslag tot haast hadden aangemaand.

De Russische bediende werd met even weinig omhaal uit de auto gesleurd en spoedig stond het gehele span in de gang van het hoofdbureau van politie, waar dadelijk alles in rep en roer was, toen een der agenten het blijde nieuws aan een zijner collega's had medegedeeld.

— Is de hoofdinspecteur er nog? vroeg een hunner.

— Dat geloof ik wel, antwoordde een ander. Ik meen, dat hij met mijnheer Sullivan had afgesproken, om tot het resultaat van dit onderzoek op het bureau te blijven.

— O.K. Dan maar vlug naar hem toe.

De zes agenten duwden de twee gevangenen voor zich uit, liepen nog een paar gangen door, totdat een hunner op de deur van het privé-kantoor van de hoofdinspecteur klopte.

— Binnen, riep de nijldige stem van Baxter.

Het achttal trad binnen.

Baxter zat voor zijn schrijftafel en zijn secretaris Marholm was voor zijn eigen bureau verdiept in de lezing van de « Times ». Toen de hoofdinspecteur de acht mannen zag binnentreden, stond hij langzaam op.

Zijn gelaat was lijkbleek.

Strak keek hij heurtelings naar de gewaande Rus en diens bediende.

— Wie zijn dat? vroeg hij met sidderende stem.

— Niemand minder dan de Grote Onbekende en zijn medeplichtige, sir, riepen alle zes agenten tegelijkertijd, in hun haast om de eerste te zijn, die het goede nieuws overbracht.

Baxter deed wankelend een paar passen achteruit en zei op hese toon:

— Zij zijn toch ongewapend, hoop ik, zij kunnen mij toch niets doen?

— Ik kan van hier af zien, dat zij geboeid zijn en dat hun armen op hun rug zijn gebonden, kwam de lijmerige

stem van Marholm uit de hoek.

— Vraag ik je wat, Marholm? snauwde Baxter woedend.

Een dof gebrom was het enige antwoord en het spitse gezicht van de secretaris verborg zich weer achter zijn courant.

Baxter begon een weinig moed te vatten.

Hij zette zijn bril op zijn neus en bekeek de twee gevangenen, alsof het monstruositeiten in een kermistentje waren.

— Zo, zo, zo, kwam hij toen op afgemeten toon, zijn dat nu die verfoeilijke schobbejakken? Deze monsterachtige gedochten der natuur, deze huiveringwekkende bandieten, die ik al zo lang in mijn handen heb willen hebben, en nu eindelijk gearresteerd heb. Ja ja, zo viel hij zich zelf in de rede, toen hij bemerkte, dat de gewaande Rus een ongeduldig gebaar maakte. Wat gij te zeggen hebt, loopt niet weg, slangenbroedse! Moorddadig hondsvot.

Baxter zou nog gaarne enige tijd op deze fantastische toon zijn voortgegaan, sterk door de wetenschap, dat de gevangenen toch niets konden doen, als de lijzige stem uit de hoek hem dat niet belet had.

— Mijnheer Baxter, zei Marholm, het dient tot niets, of wij de gevangenen uitschelden, alsof wij hier in het Drury Lane Theatre zijn.

Baxter wierp de spreker een woedende blik toe, maar hij bleef toch zwijgen.

— Als gij nu eens begon met hen te ondervragen, vervolgde Marholm op zijn gewone, kalme manier.

— Hm, bromde Baxter, dat kon ik wel eens doen. Apropos, waar hebben jullie Sullivan gelaten?

— Die heeft de andere arrestant, die als kroongetuige wil optreden, naar de rechtercommissaris gebracht, antwoordde een der agenten.

— Zo, zo, antwoordde Baxter. Ja, die jonge vriend is niet geheel en al van talent ontbloot en als hij nog een poosje tijd onder mijn leiding heeft gewerkt...

Een veelbetekenend voetgeschuifel uit de hoek, waar de « Times » werd gelezen, deed hem woedend ophouden.

— Doe die nagemaakte Rus daar de band voor de mond weg, beval Baxter.

Een der agenten ontknoopte niet zonder moeite de dikke doek, die Sullivan tot dusver het spreken belet had.

Deze haalde enige malen diep adem, keek toen de kring der zes agenten rond en zei op een toon, waarin hij al de minachting legde, waarover hij op dit ogenblik wist te beschikken.

— Driedubbele ezels en stommelingen.

Dat was alles.

— Grote Griekse goden, schreeuwde Baxter, terwijl hij zich de trillende hand aan het voorhoofd bracht, dat is de stem van, van... maar wie bent u dan, mijnheer?

— Doe mij de boeien af, dan zal ik u tonen wie ik ben, brulde Sullivan op het toppunt van woede, terwijl de agenten van politie, die reeds vaag beseften, wat er komende was, sidderend in een kring stonden en een verlangende blik naar de deur wierpen.

Baxter wierp een benauwde blik als van een geslagen hond naar de plek, waar Marholm, even rustig, als zat hij in zijn stamcafé, de « Times » bleef lezen.

— Wat zou ik doen, Marholm? vroeg hij weifelend.

— Ik zou maar doen, wat mijnheer Sullivan zegt, antwoordde de secretaris onverschillig, want dat hij het is, daarop durf ik wel het salaris van een maand te verwedden, al wil dat ook niet veel zeggen.

Met een wenk beval Baxter twee der agenten de man met de zwarte pruik van de touwen, die zijn armen bijeen gekneld hielden, te ontdoen.

Nauwelijks waren zijn armen bevrijd, of Sullivan trok woedend de zwarte pruik van zijn hoofd, rukte de knevel onder zijn neus weg, snelde naar het marmereen fonteintje, dat zich in een hoek van het vertrek bevond en begon zijn gezicht te wassen en te schuren, blazend en proestend.

Vijf minuten later keerde hij zich om, na zijn gelaat te hebben afgedroogd.

— Mijnheer Sullivan, klonken zeven stemmen.

De enige stem, die zich niet liet horen, was die van Marholm, die doodkalm zijn krant bleef lezen.

— Maar Sullivan, hoe is dat mogelijk? stamelde Baxter, meer dood dan levend in zijn stoel neervallend.

— Ik zal u zeggen, hoe dat mogelijk is, mijnheer Baxter, riep Sullivan woedend. Ik wil mijn tegenstander gaarne de eer geven, die hem toekomt. Maar als mijn agenten meer intelligentie hadden getoond...

Maar een blik op het bedroefde gelaat van de zes mannen, deed hem plotseling ophouden.

Zijn stem was geheel veranderd en had een hartelijke klank, toen hij zei:

— Neen, neen, laat ik zo niet doorgaan. Laten wij ons liever allen, een voor een, weer eens overwonnen verklaren door die duivelse Raffles, die ik bijna in handen had en die toch weer is ontkomen. Ik kan het mij begrijpen, dat mijn mannen niets gezien hebben, daar ik mij in de spiegel, die Raffles mij voorhield, ternauwernood zelf kon herkennen.

De zes agenten werden weggezonden, in huij schik, dat zij er zo afkwamen en Sullivan deelde nu in geuren en kleuren aan de zuchtende hoofd-inspecteur het verloop van zijn avonturen mede.

— Gij ziet dus wel, mijnheer Baxter, zo besloot hij op bijtende toon, dat zelfs een uwer beste leerlingen, ook al zou hij nog jaren onder uwe leiding staan, wel eens kan struikelen.

— Ja, ja, mompelde Baxter verlegen. Gij moet maar niet letten op wat ik gezegd heb, dat ontviel mij een beetje ondoordacht. Maar wat zullen wij nu doen, denk je?

— Dat is duidelijk, zou ik zeggen, riep de jonge inspecteur uit. Om te beginnen zullen wij de Windsor Club opbellen, om te informeren, of Iwan Dostoeff daar nog is.

Hij snelde naar de schrijftafel van Baxter, nam de telefoon van de haak en stelde zich in verbinding met de Windsor Club.

— Spreek ik met de portier? hoorde Baxter hem vragen. Gij spreekt met Scotland Yard, kunt gij mij ook zeggen

of de heer Iwan Dostojeff, als introducé van Lord Aberdeen, het clubgebouw al verlaten heeft? Neen, zegt gij? Weest dan zo goed, mijnheer Dostojeff te vragen, of hij onmiddellijk naar het hoofdbureau van politie wil komen, zijn aanwezigheid is daar dringend nodig, in verband met de gevaren, die hem in zijn woning dreigen.

De jonge inspecteur zette zich kalm op een stoel neer en wachtte, met de armen over elkaar gekruist, op de komst van de Rus.

Zo verliep een half uur.

Toen werd er op de deur geklopt en trad een agent van politie binnen, met een dikke, verzegelde enveloppe, die hij aan Baxter overhandigde.

— Wie heeft dit couvert gebracht? vroeg hij verbaasd, terwijl hij de brief om en om draaide, zonder daaruit iets wijzer te worden.

— Door een man in een chauffeursuniform, die zijn pet zo diep in de ogen had gedrukt, dat hij niet te herkennen was.

— Kwam hij met een auto? riep Sullivan uit.

— Dat geloof ik wel, antwoordde de man, ik heb op enige afstand de felle zoeklichten van een heel grote auto gezien.

— Mijn kop er af, als dat weer niet van hem is, mompelde Sullivan; het is goed agent, ga maar heen. Wel, mijnheer Baxter, zoudt gij die enveloppe niet eens openmaken? zo wendde hij zich op spottende toon tot zijn chef.

Deze draaide nog altijd de grote enveloppe besluiteloos in de vingers rond en ging er eindelijk toe over deze te openen.

Er viel een groot aantal documenten uit, voor het merendeel in de Russische en Franse taal, benevens een getypte, aan Baxter gerichte brief.

Deze schoof zijn bril weer recht op zijn dikke neus en las luidop voor:

« Inspecteur Baxter,

Bij het doorzoeken van de woning van de zich noemende Iwan Dostojeff, waaruit ik een niet onaanzienlijke buit huiswaarts mocht dragen, vielen mij ingesloten documenten in handen, welke ik

in een kastje vond en waaruit u duidelijk zal blijken, dat de bewuste Iwan Dostojeff niemand anders is dan Boris Kramatoff, de beruchte Russische bandiet. Met valse papieren schijnt dit hoogst gevaarlijke individu zich in de Windsor Club te hebben gedrongen, naar mij blijkt uit een briefwisseling met de edele Lord Aberdeen, die de ellendeling op schandelijke wijze bedrogen heeft.

Ofschoon mijns inziens, uw kennis en uw kunde op een zeer laag peil staan, twijfel ik niet, of het zal u met deze aanwijzingen in handen mogelijk vallen, de hand te leggen op dit uiterst gevaarlijke sujet.

Uw eventuele dankbetuigingen vastberaden, maar beleefd, van de hand wijzend, teken ik met versohuldigde hoogachting.

— Die onbeschaamde schurk, brulde Baxter, vuurrood van woede, terwijl hij de brief op tafel smeed

— Inspecteur, het is nu geen tijd om te schelden, maar om te handelen, zei Sullivan. Wilt gij mij toestaan de nodige maatregelen te treffen?

— Ga uw gang. Ik bemoei mij met niets meer, zei Baxter op bittere toon, alsof hem het grootste onrecht was aangedaan.

Sullivan opende snel de deur en riep naar buiten:

— Breng die Russische arrestant nog eens binnen. Mijnheer Marholm, mag ik u verzoeken, de verklaringen van deze getuige op te tekenen? Ik zal zien, wat er uit hem te halen valt.

— Tot uw dienst, mijnheer Sullivan, zei de secretaris ijverig.

Even later brachten de twee agenten de Russische bediende Serge, die nog steeds geboeid was, binnen, en Sullivan, die de Russische taal daartoe voldoende machtig was, wist hem in betrekkelijk korte tijd het geheim van zijn meester te ontwringen.

— Breng hem maar weer weg, zei hij, toen het verhoor was afgelopen. De inlichtingen mogen dan van John Raffles komen, maar zij zijn van grote waarde. Zes mannen hier in de gang, dicht bij de deur, die binnen komen, zodra ik fluit. Wapen ze, want ik vrees, dat er verzet

gepleegd zal worden; het blijkt een uiterst gevaarlijk heerschap te zijn. Maar zorg, dat hij u niet ziet, want dan zou hij achterdocht kunnen opvatten.

Er verliepen nog tien minuten en toen diende de portier Iwan Dostojeff aan.

Sullivan maakte niet veel omslag, maar trok onmiddellijk zijn revolver, zette die de doodsbleke Rus op de borst en bracht tegelijkertijd zijn fluitje aan de mond.

Een snerpende fluittoon klonk.

Zes agenten stormden de deur binnen en ondanks zijn wanhopig verzet en zijn waarlijk herculische kracht, was de bandiet binnen een paar minuten machteloos gemaakt, terwijl Baxter zich in een aangrenzend vertrek in veiligheid had gebracht.

— All right, breng de arrestant maar naar een van de cellen, riep Sullivan, en dan moet ik nog eens vier man hebben, om mij naar zijn huis te vergezellen. Misschien heeft die loze schavuit van een Raffles, ondanks al zijn

schranderheid, ditmaal toch nog wel enig spoor achtergelaten. Ik behoef jullie zeker niet te zeggen, dat de arrestant zeer zorgvuldig bewaakt moet worden. Hij is een uiterst gevaarlijk heerschap.

Binnen een kwartier stond de politieauto voor en reden Sullivan en vier agenten de weg weer terug, die de jonge inspecteur kort tevoren, haast bezwijkend van schaamte en woede, reeds eenmaal had afgelegd.

Toen zij de woning van de Rus bereikten, vonden zij deze, zoals trouwens te verwachten was, geheel verlaten. Sullivan snelde van de ene kamer naar de andere en onderzocht alle meubels met de grootste zorgvuldigheid. Voor de kleine brandkast stond hij vol bewondering stil.

Maar hoe hij ook zocht, de inbrekers hadden niets achtergelaten, geen stuk gereedschap, geen wapen, geen zakdoek, geen hoofddeksel, letterlijk niets.

— Hij is mijn ergste vijand, de Grote Onbekende, maar welk een geniaal man, riep hij ondanks zichzelf uit.

DE VOLGENDE AFLEVERING GEVAT :

Het geheimzinnige eiland

GEHEEL NIEUWE SERIE
12 WILD-WEST ROMANS

IN TWAALF FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 58.⁵⁰ VOOR f 35.⁴⁰

Betaalbaar met SLECHTS f 3.⁵⁰ of meer
p. maand.

EEN PRACHTSERIE VOOR DE LIEFHEBBERS VAN AVONTUREN EN SPANNING VAN DE BEKENDSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED.

1. Range Oorlog. — 2. Een Schot in de Nacht: beide door William Colt Mac Donald. — 3. Het Brandmerk van de Slang. — 4. Land zonder Wet. — 5. De Cimarron Kid: alle door Charles Snow. — 6. Onder valse Vlag door Will Ermine. — 7. Revolver-Finale door Peter Field. — 8. Vechtende Zonen van Texas door Paul E. Lehman. — 9. De Klokken van San Felice. — 10. Onder Kruisvuur: beide door G. Richardson. — 11. Gevaarlijk Avontuur door Ross Woods. — 12. Liefde en Wraak in het Wilde Westen door Stetson Cody.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2.650 pagina's.

Deze boeken kostten f 58.50, nu **VOOR SLECHTS f 35.40**, desgewenst betaalbaar met f 3.50 of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 35.40 of 1e termijn.

Men vermeldt: «Aanbieding L. L. Wild-West-serie 6».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266